

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΤΟΣ 1ο - ΤΕΥΧΟΣ 4ο - ΙΟΥΛΙΟΣ/ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2006

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

Διμηνιαίο περιοδικό
της Ίερας Μητροπόλεως
Έλευθερουπόλεως

ΕΤΟΣ 1ο ♦ ΤΕΥΧΟΣ 4ο

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Ίερά Μητρόπολις
Έλευθερουπόλεως
Τ.Κ. 641 00
Τηλ.: 25920-23450

Ίδρυτής-Διευθυντής
Ο Σεβ. Μητροπολίτης
Έλευθερουπόλεως
κ.κ. Χρυσόστομος

Έπιμέλεια ύλης
Πρωτ. Άθαν. Παπαδάκης
Γεν. Άρχιερ. Έπίτροπος

Διανέμεται δωρεάν
Συνδρομές προαιρετικές

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ»
570 21 Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313
Fax: 23970 21754
e-mail: melissa2@otenet.gr

Ευχές και Εύλογίες
της Α.Θ.Π. του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου 75

Έγκύκλιος επί τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Έλευθ/πόλεως κ.κ. Χρυσόστομου 76

Πρωτ. Άθανασίου Παπαδάκη, Γενικοῦ Άρχιερ. Έπιτρόπου
Πῶς νά συμπεριφερόμαστε στά παιδιά μας 78

Άρχιμ. Κων/νου Σκαρτούλη, Άρχιερ. Έπιτρόπου Έλευθ/λεως
Όρθόδοξος Μοναχισμός καί ἡ τιμή τῆς Θεοτόκου 80

Άρχιμ. Μηνᾶ Γιαννούτσου
Εἶναι πρόβλημα ὁ γάμος στή σημερινή γενιά; 82

Σεβ. Μητροπολίτου Έλευθερουπόλεως κ.κ. Χρυσόστομου
Ή πυξίδα 84

Άνακοίνωσις Ίερας Συνόδου τῆς Έκκλησίας τῆς Ελλάδος
«Η ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ» 86

Σωτηρίας Δημ. Άργυρίου, Δασκάλας Συνταξιούχου
Τό πέτρινο γεφύρι 88

Θ. Λυμπεράκη Δικηγόρου-Ίστορικοῦ
Ύπῆρξαν οἱ Έλευθερές ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς
Έλευθερουπόλεως; 90

Χρονικά Ίερας Μητροπόλεως Έλευθερουπόλεως 92

Έξώφυλλο: Ή θαυματουργός εἰκόνα τῆς Παναγίας Παγγαιώτισσας.

Όπισθόφυλλο: Ή Ίερά Μονή Παναγίας Παγγαιώτισσας εἰς Χορτοκόπιον Παγγαίου.

Ἀπό τήν σεπτή
Κορυφή τῆς Ἐκκλη-
σίας μας, τόν Πανα-
γιώτατο Οἰκουμενικό
Πατριάρχη μας,
Κύριον Κύριον
ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ
ΕΥΧΕΣ ΚΑΙ
ΕΥΛΟΓΙΕΣ.

Παναγιώτατε
Πάτερ καί
Δέσποτα
Σᾶς εὐχαριστοῦμε!

Ἐρωτάτε Μητροπολίτα Ἐλευθερουπόλεως, ὑπέριτε καί
ἐξαρχε Παγγαίου, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί
συλλειτουργγέ τῆς ἡμῶν Μετροίτητος κύριε Χρυσόστομε, χάρις εἴη
τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καί εἰρήνη παρά Θεοῦ.

Ἐν ἀγάπῃ καί χαρᾷ πολλῇ ἐδέχθημεν τά ὑπό τῆς ὑμετέρας
προσφιλοῦς Ἱερότητος ὑποβληθέντα δύο πρώτα τεύχη τοῦ
περιοδικοῦ τῆς κατ' αὐτήν Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὑπό τόν τίτλον
"Ἄμβων Παγγαίου", ἅτινα καί μετ' ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος
διεξεληθόντες, ἀπεθησαυρίσαμεν ἐν τῷ οἰκείῳ τμήματι τῆς καθ'
ἡμᾶς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης.

Ἐκφράζοντες διά τοῦ μετὰ χεῖρας Πατριαρχικοῦ ἡμῶν
Γράμματος τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι τὰς θερμὰς εὐχαριστίας ἐπί τῇ
ἀποστολῇ ἡμῖν ἐνός νέου καρποῦ τῆς ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου,
ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἀρξαμένης, ποιμαντορίας αὐτῆς, διαζωγρα-
φοῦντος διά χάρτου καί μέλανος τήν εὐαισθησίαν καί μέριμναν
ὑπέρ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ ἐμπεπιστευμένου τῇ συνέσει αὐτῆς
λογικοῦ ποιμνίου, εὐχόμεθα αὐτῇ ὑγείαν καί δαψιλῆ τήν ἄνωθεν
ἐνίσχυσιν ἐν τῇ ζωῇ καί τοῖς ἔργοις αὐτῆς, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς
Ἐκκλησίας.

Εἴησαν παρά Κυρίου τά ἔτη τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος ὅτι
πλεῖστα, ὑγιεινά καί σωτήρια.

Ἰουλίου 19
Ἐρωτάτε ἀγαπητοῦ ἐκείνου ἀδελφοῦ.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ
ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

«Τὴν ΘΕΟΤΟΚΟΝ... μεγαλύνωμεν»

Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες

1. Ὁρησκευτικὸς συναγεμῶς

Ἡ σημερινὴ εὐροτὴ εἶναι ἡ λαμπρότερη Θεομητορικὴ εὐροτὴ τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ εἶναι λίαν εὐχάριστο τὸ γεγονὸς, ὅτι τιμᾶται δεόντως ἀπὸ τοὺς χριστιανούς μας. Ἡ εὐροτὴ αὐτὴ εἰς τιμὴν τῆς Παναγίας, ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει τῆς, τελεῖται ἐπὶ αἰῶνες, συγκεκριμένα ἀπὸ τὸν βον αἰῶνα μ. Χ.. Ὅπως δὲ μαρτυροῦν αὐτὰ τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων χρόνων, ἔχει ρίζες βαθειῆς μέσα στὴν εὐλάβεια τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ μας.

Σὲ ὅποιο μέρος τῆς πατρίδος μας καὶ ἂν πᾶμε τίς ἡμέρες αὐτές, σὲ χωριὰ καὶ πόλεις, σὲ βουνὰ καὶ σὲ παραλίες, σὲ ἱερὰ Προσκυνήματα καὶ σεβάσμια Μοναστήρια, παντοῦ ἐκδηλῆ θὰ δοῦμε τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ μικρῶν καὶ μεγάλων πρὸς τὸ Πανάχροαντο Πρόσωπο τῆς Θεομήτορος.

Πιστεύομε, ὅτι δὲν ὑπάρχει χριστιανὸς αὐτὸς τίς ἡμέρες ποὺ νὰ μὴν αἰσθάνεται στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὴ θωπεία τῶν γλυκυτάτων αἰσθημάτων πρὸς τὴν Παναγία. Ποὺ νὰ μὴν θελήσῃ νὰ σπεύσῃ μὲ τὴν οἰκογένειά του σὲ κάποιον γνωστὸ Προσκύνημα γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν σεπτὴ εἰκόνα τῆς καὶ ἱκετεῦσῃ τὴν Χάρη τῆς.

Ἐχει δίκιο, λοιπόν, ὁ ἱερὸς ὕμνωδὸς σήμερα ποὺ μὲ πολλὴ αὐτοπεποιθήση διαβεβαιώνει τὴν Παναγία Μητέρα. « Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε τὴν μόνην Θεοτό-

κον. » Καὶ ἐμεῖς συμφωνοῦμε ἀπολύτως μὲ τὸν ἀρχαῖον ἐγκωμιαστὴν τῆς Παναγίας μας, τὸ Ἅγιον Πρόκλον, Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ φίλτατο μαθητὴ καὶ διάδοχο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος ἐνθους δοξάζοντας τὴν Θεομήτορα ἔλεγε « Ἐπέραστος αὐτὴ καὶ ἐξάσιος ἡ σύνοδος. Ἴδου γὰρ γῆ καὶ θάλαττα δωροφορεῖ τῇ Παρθένῳ. Σκιρτάτω ἡ φύσις, καὶ ἀγαλλιᾶσθω τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Συνεκάλεσεν γὰρ ἡμᾶς νῦν ἐνταῦθα ἡ ἅγια Θεοτόκος Παρθένος Μαρία, τὸ ἀμόλυτον τῆς παρθενίας κειμήλιον, ὁ λογικὸς τοῦ δευτέρου Ἀδάμ Παράδεισος. »

2. Πρὸς τὴ Γεθσημανή

Ἔτσι καὶ ἐμεῖς σήμερα, συνορταστὲς μὲ ἄπειρα πλήθη Ὁρθοδόξων χριστιανῶν τιμοῦμε καὶ δοξάζομε τὴν σεπτὴ Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Πετᾶμε μὲ τὰ φτερὰ τῆς ἱερῆς φαντασίας πρὸς τὴν Γεθσημανή, ὅπου ὁ ἅγιος Τάφος τῆς. Ἐκεῖ εἶχαν μεταφέρει καὶ καταθέσει κάποτε οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, συναθροισθέντες ἐκ περάτων τῆς οἰκουμένης, μὲ ὕμνους καὶ δάκρυα, τὸ ἱερὸν σκηνώμα τῆς. Διότι μολοντί ἦτο ἡ Μητέρα καὶ ἡ Πηγὴ τῆς Ζωῆς, ἔπρεπε καὶ ἐκεῖνη κάποια στιγμή νὰ πληρώσῃ τὸ κοινὸν χρέος τῆς φύσεως.

Καὶ τὸ ἐπλήρωσε ἀφοῦ προηγουμένως εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν ἄγγελον καὶ προετοιμάσθηκε κατ' ἀνθρώπων. Καὶ « ἐξάρασα τοὺς πόδας » κατὰ τὸ Γραφικόν, ἔκλεισε

τὰ μάτια καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα. Ἀλλὰ στή συνέχεια τῆς ἐπιφυλάχθηκε ἡ μεγίστη τιμὴ ποὺ τῆς ἤρμοζε. Τὸ Σῶμα ἐκείνο ποὺ ἐδάνεισε τῇ Σάρκα στὸν Παντεχνήμονα Θεὸν Λόγον δὲν εἶχε τὴν τύχη, ποὺ ἔχουν τὰ κοινὰ ἀνθρώπινα σώματα, ὅταν κατατεθοῦν στὸν τάφο.

Μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ὅταν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐπισκέφθηκαν τὸν τάφο τῆς τὸν βρήκαν ἄδειο. Τὸ πανάχραντο Σῶμα μαζί με τὴν ἁγία Ψυχὴ εἶχαν ἀνέβη στὸν οὐρανό. Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τῆς τὴν εἶχε παραλάβει μαζί Του.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς σήμερα ὁμολογοῦμε μαζί με τὸν ἐξάϊσιον ποιητὴν καὶ Θεολόγον, τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν :

«Οὐ καταλέλειπται ἡ ψυχὴ σου εἰς ἄδην, ἀλλ' οὐδὲ ἡ σὰρξ σου εἶδε διαφθοράν. Οὐ κατελείφθη ἐν τῇ γῆ τὸ σὸν ἄχραντον καὶ πανακήρατον σῶμα, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ ἐν βασιλείοις μοναῖς ἢ Βασιλῆς, ἢ Κυρία, ἢ Δέσποινα, ἢ Θεομητορ, ἢ ἀληθῆς Θεοτόκος μετατίθεσαι».

Ἄς ὑμνήσωμε, λοιπόν, σήμερα, Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, καὶ ἄς δοξάσωμε τὴν Παναγία Μητέρα μας. Μὲ θερμὰ αἰσθήματα ἄς ἀσπασθοῦμε, ὅπως τότε οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, τὴν ἱερὴ Εἰκόνα τῆς μετὸ πανσεβάσμιο σκηνώματῆς κατὰ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ ἐπάνω στῆ γῆ μας. Καὶ ἄς τὴν ἱκετεύσωμε ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ἀλλήλων, ἀφοῦ καὶ μετὰ τὴν ἁγίαν τῆς Κοίμησιν «οὐ κατέλιπε τὸν κόσμον», οὐδέποτε μᾶς ἐγκατέλειψε.

Παρέμεινε ἢ ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητος Θεοτόκος. Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος

ἀπροσμάχητον. Ἡ προστασία τῶν χριστιανῶν ἢ ἀκαταίσχυντος. Ἡ μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἢ ἀμετάθετος.

Δεκαπενταύγουστος!

Ἡμέρες τιμῆς καὶ δόξης τῆς Παναγίας μας!

Ἄξιον καὶ δίκαιον! Γιὰ πάντα!

ἄς καταφεύγωμε τότε με ἐμπιστοσύνη ἐλπίζοντας στήν παντοτεινὴ τῆς γιὰ μᾶς ἀγάπη καὶ φροντίδα.

Καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητοί μου, μετὰ τὴν Παναγία Μητέρα μας νὰ θυμηθοῦμε με υἱικὴ ἀγάπη καὶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν μας, τὸ σεπτὸ Οἰκουμένικόν μας Πατριαρχεῖο.

Ἐορτὴ σήμερα τῆς Μεγάλῃς Μητέρας μας στὸν οὐρανό, ἄς προσφέρωμε ὅ,τι ὁ καθένας μας προαιρεῖται στὸν δίσκο, ποὺ θὰ περιαχθῆ μεταξὺ τοῦ ἐκκλησιάσματος, καὶ ἡ προσφορὰ μας αὐτὴ θὰ δοθῆ με σεβασμὸ ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐνδόξου πλὴν μαρτυρικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἀπὸ τὸν Ὅποῖον πνευματικῶς ὡς Μητρόπολις ἐξαρτώμεθα.

Τελειώνοντας εὐχομαι ἐγκαρδίως σὲ ὅλους σας Ἔτη πολλὰ καὶ εὐλογημένα μετὴν σκέπη καὶ βοήθεια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Πρωτοπρεσβ.
᾿Αθανασίου
Παπαδάκη
Γενικοῦ
Αρχιερατικοῦ
Ἐπιτρόπου

ΠΩΣ ΝΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΕΡΟΜΑΣΤΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Στὴ σύγχρονη πραγματικότητα, ὅπου τὰ παιδιά μας διακρίνονται γιὰ τὸ εὐερέθιστον τοῦ χαρακτήρα τους, γιὰ τὸ βίαιον τῶν ἀντιδράσεών τους, γιὰ μία ἐγωιστικὴ ἀπείθεια, γιὰ ἓναν ἄκρατο ἐγωισμό καὶ μία τάση ποὺ νὰ δείχνουν πὼς εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ ἐμᾶς, συνεπαρμένα ἀπὸ τὰ νέα εἰδωλα ποὺ τὰ ἐπηρεάζουν βαθιὰ, εἴτε μὲ ἀκούσματα, εἴτε μὲ θεάματα, εἴτε μὲ συναστροφές, εἴτε μὲ μελέτες διαφόρων ἐντύπων καὶ διβλίων, ζώντας καὶ ἐμεῖς τὸν δικό τους κυκεώνα, **προβληματιζόμεθα γιὰ τὸ δικό μας τρόπο συμπεριφορᾶς ἀπέναντί τους καὶ τίς δικές μας παιδαγωγικὲς μεθόδους.** Θὰ μπορούσα καὶ σὰν παιδαγωγὸς νὰ ἐγκύψω στὶς γνώμες καὶ τίς σοφίες πολλῶν σοφῶν παιδαγωγῶν, τῶν ὁποίων τὰ συγγράμματα ἀποτελοῦν γιὰ πολλοὺς κανόνες γιὰ τὴν διεκπεραίωση τοῦ ἔργου τους. Πολλὲς ἀπὸ τίς θεωρίες τους εἶναι προϊόντα βαθιᾶς σκέψης, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ μπορούσαν εὐκόλα νὰ ἀφομοιωθοῦν καὶ νὰ ἐφαρμοστοῦν ἀπὸ τὸ πλεῖστον τῶν γονέων, ὅπου στὴ μεταδλητὴ μας ἐποχὴ σηκώνουν τὰ χέρια, δίχως νὰ μποροῦν νὰ προσφέρουν βοήθεια οὐσιαστικὴ καὶ καρποφόρο στὰ χεμαζόμενα παιδιά τους.

Τί πρέπει νὰ γίνει;

Οἱ συνταγὲς ὑπάρχουν ἄφθονες μέσα στοῦ ἱερότερο καὶ πλέον διαδεδομένου διβλίου τῆς οἰκουμένης, τὴν ᾿Αγία Γραφή.

Συνταγὴ πρώτη: Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Χριστοῦ μας στὰ παιδιά γενικῶς. Τὸ χάδι καὶ τὴ χάρη τῆς ᾿Αναστάσεως τὰ δέχθηκαν παιδιά πρῶτα στὴ Ναῖν καὶ στὴν Καπερναοὺμ, ὅταν δὲ

κάποιος ἀπὸ τοὺς ᾿Αποστόλους Του σέ ἓνα ἀπὸ τὰ ὑπαίθρια κηρύγματά Του ἔκανε παρατήρηση στὶς μητέρες μὲ τὰ μικρὰ τους παιδιά, Αὐτὸς γεμάτος στοργή, τρυφερότητα καὶ ἀγάπη ὄχι μόνον δὲν ἐπέπληξε μητέρες καὶ παιδιά, ἀλλὰ ἀπεναντίας μὲ τὸν αἰώνιο καὶ διαχρονικό Του λόγο εἶπε: «ἄφετε τὰ παιδιά καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρὸς μέ». (Ματθ. ιθ' 14) ᾿Αγάπη, λοιπόν, **ἀγάπη ἀπέραντη καὶ στοργὴ στὰ παιδιά μας.** Στὴ συνέχεια βλέπουμε τὸν Ἰδιο νὰ μᾶς διηγεῖται τὴν ἀπαράμιλλη Παραβολὴ τοῦ ᾿Ασώτου. Ὅταν ὁ ᾿Ασώτος ἐγκατέλειπε τὴν πατρικὴ του οἰκία δὲν εἶχε οὔτε ἓνα ἐπιχείρημα ἐναντία στὸν πατέρα του, διότι ἦτο ἀνεπίληπτος ὁ πατέρας καὶ γεμάτος καλωσύνη δίχως προσωπικούς καὶ κοινωνικούς λεκέδες, δίχως βορβορώδη ἀνήθικο βίο καὶ ὅταν ἔφτασε στὴ μεγαλειώδη στιγμὴ τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς σ' αὐτὸ συνέτεινε καὶ ἡ ἀδαμάντινη πατρικὴ ζωὴ.

Νὰ λοιπόν ἡ **δεύτερη συνταγὴ:** Νὰ προσέχουμε οἱ γονεῖς τὴν προσωπικὴ μας ζωὴ. Καὶ νὰ παραστρατήσουν τὰ παιδιά μας, ὅταν ἡ ζωὴ στοῦ ἀνδρόγυνο εἶναι συνεκτικὴ, ἄρμονικὴ, ἀνεπίληπτη, χριστιανικὴ, ἐκκλησιαστικὴ, τότε ἡ ἐπιστροφή τῶν παιδιῶν μας εἶναι δεβαία καὶ ἂν δὲν παραστρατήσουν καθόλου, πρᾶγμα ποὺ ἰδιαίτερα εὐχόμεθα, **ἡ ἠθικὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρόγυνο εἶναι ἡ μεγάλη δασκάλα, ἡ σωστὴ καὶ ἠθικὴ παιδαγωγός.** Τὰ παιδιά μας ὑποκλίνονται μπροστὰ τῆς καὶ μπρὸς στὴ νεανικὴ τους ὑπεροψία δὲν μποροῦν νὰ βροῦν λόγο γιὰ νὰ μᾶς θίξουν καὶ νὰ παραστρατήσουν.

Συνταγὴ τρίτη: «Οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν...» (Ἐφεσ.

στ' 4). Ὁ Πρῶτος μετὰ τὸν ἕνα Παῦλος, ὁ θεορρήμων καὶ φωτιστὴς μας, παροτρύνει καὶ αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τοὺς γονεῖς νὰ μὴ προκαλοῦν τὰ παιδιά τους. Ἄτίθασα, σὰν ἄτια ζωηρά, φορτωμένα μὲ τὰ δικά τους προβλήματα, μὲ τὴν ἐφηβεία, μὲ τὴν συζυγική καὶ ἐπαγγελματική ἀποκατάσταση, μὲ τὴν ἀνεργία, μὲ τὸν λίδα τῆς ἀνισότητος, μὲ τὸν τυφῶνα τῆς ἀνομίας, μὲ τὶς πολύμορφες Κίρκες, μὲ τὶς πολυώνυμες σειρήνες, σὲ μιὰ στιγμή ἐκρηξης, ποῦ θὰ ξεσπάσουν καὶ αὐτά;

Σὲ μᾶς στοὺς γεννήτορες. Καὶ τί νὰ γίνουμε στὴν περίπτωση αὐτή; Ἄμμος, ὅπου γλυκὰ θὰ σβήσει ὁ βίαιος κυματισμός τους ἢ πέτρα ποὺ θὰ πονέσει καὶ ἡ δική μας καρδιά καὶ ἡ δική τους ψυχούλα; καὶ πῶς θὰ φανεῖ ἡ δική μας ὠριμότητα καὶ ἀνωτερότητα, ἢ πληθώρα τῶν αἰσθημάτων μας, ἢ ὑπομονὴ καὶ ἡ καρτερία μας, ὅταν μὴ κατανοώντας τὰ ἀνωτέρω προβλήματα τῶν παιδιῶν μας τὰ μιλάμε πικρά, τὰ ἀπομακρύνουμε καὶ τὰ χάνουμε πλειστάκις;

Συνταγὴ τετάρτη: «Τεκνία ἀγαπάτε ἀλλήλους». Ὑποβασταζόμενος λευκώγων, πλέον ὁ εὐαγγελιστὴς τῆς Ἀγάπης Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὅταν ἔμαθε πῶς ἕνα πνευματικοπαῖδι του ἐγκατέλειψε τὸ ἱερὸ καὶ πῆρε τὰ βουνὰ ὡς λήσταρχος, παρὰ τὶς ἐπίμονες παραινέσεις τῶν Ἐφεσίων, πῆρε καὶ αὐτὸς τὰ βουνὰ γιὰ νὰ βρῆ τὸ χαμένο πρόβατο καὶ ὅπως θὰ ἀναφερθοῦμε διεξοδικὰ στὰ ἐπόμενα ἄρθρα μας μαζί μὲ γνῶμες Πατέρων γιὰ τὴ συμπεριφορὰ μας πρὸς τὰ παιδιά μας, **βρῆκε ὁ εὐαγγελιστὴς τὸν ληστή.** Αὐτὸς ἔτρεξε κοντὰ του. Παρὰ τὸ ὑπέργηρον τῆς ἡλικίας του κατόρθωσε τὸ θηρίο νὰ τὸ ἡμερέψει καὶ νὰ τὸ ἐπαναφέρει καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιά του.

Συμπέρασμα: Ἀπέραντη ἀγάπη δίχως ὄρια, δίχως ὀρθολογισμούς, δίχως καιροσκοπισμούς καὶ ὄχι ἀναμονὲς τῶν παιδιῶν μας στὶς γονικὲς ἀγκαλιές, ἀλλὰ **βήματα δικά μας καὶ προ-**

σωπικοὶ ἐναγκαλισμοὶ πρὸς τὰ πονεμένα μας παιδιά.

Καὶ ἂν μέχρι στιγμῆς ἀναφερθήκαμε σὲ περιπτώσεις μὲ παιδιά ποὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶχαν ἀρνητικὴ συμπεριφορὰ, ἄς φέρουμε στὸ νοῦ μας μὲ πόνο καὶ συμπάθεια καὶ δυὸ ἄλλες περιπτώσεις πονεμένων γονέων.

Ἡ μία περίπτωση γεμάτη πίστη, ὑπομονή, ἐλπίδα καὶ ἀπέραντη ἀγάπη, ἢ γνωστὴ Χαναναία. «Καὶ ἂν Κύριε στὰ μάτια σου φαίνομαι σὰν τὸ σκυλάκι ἐκεῖνο, ποὺ κατάματα ἀντικρῦζει τὸν ἀφέντη του καὶ ἐκλιπαρεῖ λίγα ψίχουλα γιὰ νὰ χορτάσει, μοῦ φτάνουν καὶ σὲ εὐχαριστῶ». Ἡ ἐπιμονὴ τῆς καὶ ἡ βαθιὰ τῆς πίστη τῆς χάρισαν τὴν ποθητὴ ὑγεία στὸ μονάκριβο κορίτσι τῆς. Καὶ ὅταν ἕνας πατέρας πονεμένος καὶ αὐτὸς πλησιάζει τὸ Χριστὸ μας ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους παρακαλεῖ ἀνακράζοντας «πιστεύω Κύριε βοήθει μοι τῆ ἀπιστία» (Μάρκ. θ' 24). Τὸ παιδί μου ἔφερα σὲ σένα γιὰ νὰ τοῦ δώσεις γιατροειά.

Ἀδελφοί μου, σ' αὐτὴν τὴν τελευταία τάξη τῶν γονέων ὑποκλίνομαι καὶ συνάμα ἀποκαλύπτομαι. Γνώρισα πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς καὶ αὐτοὺς τοὺς κατατάσσω στὴν πρώτη κατηγορία ἀνθρώπων μὲ σωστὲς παιδαγωγικὲς ἀντιλήψεις καὶ ἄς μὴν ἔχουν περγαμηνές. Μὲ γνώσεις θεολογικὲς καὶ ἄς μὴν σπούδασαν Θεολογία. Σὲ ὕψη ἀρετῆς καὶ ἄς μὴν ἀσκήτεψαν. Εἶναι οἱ γονεῖς μὲ τὰ ἀνήμερα, τὰ πονεμένα, τὰ ἄρρωστα παιδιά, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐπαναστατήσουν, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀντιδράσουν, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ φωνάξουν, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ σηκώσουν κεφάλι, ποὺ αἶρουν τὸ δικό τους σταυρὸ, ἀνηφορίζοντας ἕνα ἰσόβιο Γολγοθὰ. Καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς γονεῖς θὰ μπορούσαμε νὰ μάθουμε τρόπους συμπεριφορᾶς στὰ παιδιά μας.

(συνεχίζεται)

Ὁ προβληματισμός ἑνὸς γονέα καὶ παιδαγωγοῦ μὲ τὰ σημερινὰ παιδιά.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

1. Ἡ τιμὴ τῆς Θεοτόκου στὴν Ἐκκλησία.

«Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί» (Λκ 1,48). Ἡ προφητεία αὐτὴ τῆς Θεοτόκου ἄρχισε νὰ πραγματοποιεῖται μετὰ τὴν ἵδρυση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔκτοτε βρίσκει ἐφαρμογὴ σὲ κάθε χριστιανικὸ τόπο καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ. Μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ὀργάνωση τῆς πρώτης ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος ἡ τιμὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐδραιώνεται πλέον στὶς συνειδήσεις τῶν πιστῶν.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπορίπτοντας μετὰ βδελυγμίας κάθε ἐτερόδοξη ἀκρότητα, τόσο τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν θεοποίηση τῆς Παναγίας, ὅσο καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ποὺ περιφρονεῖ τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου, τιμᾶ καὶ σέβεται ἐγκαρδίως τὴν ταπεινὴ κόρη τῆς Ναζαρέτ, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ πρέσβειρα στὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν τῆς ὄλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

«Ἐν τιμῇ ἔστω ἡ Μαρία, ὁ δὲ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα προσκυνεῖσθω» προτρέπει ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου. Αὐτὴ τὴ θεοφώτιστη γραμμὴ, ἀκολούθησε ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία. Ὁ Θεὸς μόνον δέχεται λατρεία καὶ προσκύνηση, ἡ δὲ Παναγία τιμῆ καὶ σεβασμό. Ὅποιος δὲν τιμᾶ τὴν Θεοτόκο, δὲν τιμᾶ τὸ Θεὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ συγκαταλέγεται στὶς τάξεις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

2. Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς καὶ Παναγία.

Αὐτὴ, λοιπὸν, τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ Προσώπου τῆς Θεομήτορος παρέλαβε καὶ διαφυλάττει ὡς κό-

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Κωνσταντίνου Σκαροτούλη
Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἐλευθερουπόλεως

ρην ὀφθαλμοῦ ὁ Ὁρθόδοξος μοναχισμὸς. Τὴν ξεχωριστὴ τιμὴ καὶ τὸν σεβασμὸ τῆς Παναγίας τὰ βιώνει κανεὶς σὲ ὄλο των τὸ μεγαλεῖο μέσα στὰ μοναστήρια. Διότι οἱ μοναχοὶ στὸν ἀγῶνα τους νὰ νικήσουν τὸ κοσμικὸ φρόνημα, νὰ ἀποταχθοῦν κάθε τι, ποὺ τοὺς δένει μετὰ τὶς κοσμικὲς ἐπιταγὲς καὶ νὰ ἐναρμονισθοῦν κατὰ πάντα μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἔχουν ἀρωγὸ στὴν προσπάθειά τους, βρίσκουν καταφυγὴ καὶ παραμυθία καὶ βοήθεια καὶ χαρὰ κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη τῆς Παναγίας, τὴν ὁποία θεωροῦν ὄχι μόνον Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ δική τους Μητέρα. Οἱ μοναχοὶ γνωρίζουν καλὰ ὅτι μέσα στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ γινόμαστε κατὰ χάριν καὶ παιδιὰ τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία φιλόστοργα μᾶς ἀγιάζει καὶ μᾶς ἐνώνει μετὰ τὸν Υἱὸ Τῆς. Βιώνοντας κανεὶς αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, ἀποκτᾶ καὶ προσωπικὴ ἐμπειρία στὴ σχέση του μετὰ τὴν Θεοτόκο ὡς καρπὸ ἀγάπης πρὸς τὸ τίμιο καὶ σεβάσιμο πρό-

σωπό της, ἔχοντας ὡς ἀποτέλεσμα τὴν εἰλικρινῆ εὐλάβεια καὶ τὸ σεβασμὸ γι' αὐτήν.

Νὰ, λοιπὸν, ἕνας βασικὸς λόγος τῆς ἰδιαιτέρας τιμῆς, ποὺ ἀποδίδει ὁ μοναχισμὸς πρὸς τὴν Θεοτόκο: ἡ προσωπικὴ ἀνεκτίμητη ἐμπειρία τοῦ μοναχοῦ τῆς ἀγάπης καὶ προστασίας τῆς Παναγίας. **Ὁ κάθε μοναχὸς τὴν βλέπει ὀλοζώντανη μέσα στὴ ζωὴ του.** Τὴν ὑπηρετεῖ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του, ἀπολαμβάνοντας τὴν πλοῦσια εὐεργεσία τῆς Χάρης της. Δὲν ὑπάρχει μοναχὸς ποὺ νὰ μὴ μιλάει μὲ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν Κυρία Θεοτόκο. Ὅλοι οἱ μοναχοὶ κεριὰ ἀναμένα μπρὸς στὴν πανσεβάσμια εἰκόνα τὴν Μητέρας τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία εὐλαβοῦνται βαθειά, τὴν ἀγαποῦν μὲ τρυφερότητα μικροῦ παιδιοῦ, καὶ τὴν παρακαλοῦν νυχθημερὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

3. Θεοτόκος πρότυπο μοναχισμοῦ.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ βιωματικὴ σχέση τῶν μοναχῶν μὲ τὴν Παναγία, ὑπάρχει κι ἕνας ἄλλος λόγος, ποὺ ἐλκύει τὴν ἰδιαίτερη τιμὴ καὶ τὸν σεβασμὸ τοῦ μοναχισμοῦ στὸ Θεομητορικὸ πρόσωπο. Ἡ Θεοτόκος μὲ τὶς ἀρετὲς της καὶ τὴν ἀγία της ζωὴ, ἀποτελεῖ πρότυπο μοναχικῆς πολιτείας. Ὁ ἡσυχαστικὸς τρόπος ζωῆς της, ἡ νηστεία της, ἡ διαρκὴς της προσευχὴ, ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ σιωπὴ της, ἡ ταπεινώσῃς της, ἡ ὑπακοὴ της μέχρι θανάτου καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀγιότητάς της, ἀποτελοῦν ἀρετὲς τὶς ὁποῖες προσπαθεῖ ὁ κάθε μοναχὸς νὰ ἀποκτήσει στὴ ζωὴ του.

Ἔτσι ἡ Παναγία Μητέρα γίνεται ὁδηγὸς τῶν μοναχῶν ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν πιστῶν εἰς Χριστόν. **Τὸ παράδειγμά της ἐμπνέει, καθοδηγεῖ καὶ κατευθύνει τοὺς ἀγῶνες τῶν μοναχῶν νὰ πλησιάσουν ὀλοέ-**

να καὶ περισσότερο πρὸς τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Διότι ὀρθὴ ἀποδοχὴ τοῦ ρόλου τῆς Θεοτόκου σημαίνει καὶ ὀρθὴ ἀποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ. Τιμὴ καὶ σεβασμὸς τῆς Παναγίας σημαίνει καὶ τιμὴ καὶ λατρεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Χριστὸς καὶ Παναγία εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένοι σύμφωνα καὶ μὲ τὸ πατερικὸ ἀπόφθεγμα: **«Θέλεις παιδί μου νὰ συναντήσεις τὸ Χριστό, δὲς τὴν Παναγία».**!

Πρῶτος ὁ Δεσπότης Χριστὸς, ὁ ὁποῖος ἐγίνε ἀνθρωπος διὰ τῆς Θεοτόκου, ὑπερύψωσε καὶ δόξασε τὴν Μητέρα Του, ὅπως τῆς ἄξιζε. Καὶ ἔπειτα οἱ γενναῖοι στρατιῶτες Του, οἱ μοναχοί, τιμοῦν καὶ σέβονται τὴν Μητέρα Του καὶ μητέρα κάθε χριστιανοῦ.

Βαδίζοντας ὅλοι οἱ πιστοὶ πάνω σ' αὐτὸ τὸ παράδειγμα τῶν μοναχῶν δὲν θὰ πρέπει νὰ μείνουμε μόνον σὲ μιὰ παθητικὴ ἀποδοχὴ τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐλαβείας μας πρὸς Ἐκείνη, ἀλλὰ προσπαθώντας νὰ ἀποκτήσουμε βιωματικὴ ἐμπειρία μαζί της, εἴθε ν' ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη της, καὶ τὴ ζωὴ της, ἐλπίζοντας καὶ ἀποβλέποντες στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἄμήν.

Κεριὰ ἀναμένα
οἱ μοναχοὶ
μπρὸς στὴν εἰκόνα
τῆς Παναγίας...

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ;

Ἄρχιμ. Μηνᾶ
Γιαννούτσου
τελειόφ. Θεολογίας

1. Ο γάμος πρόβλημα ἐξ ἀρχῆς

Εἶναι πρόβλημα ὁ γάμος! θά λέγαμε, μεγάλο ἴσως καί **ἀπό τὰ μεγαλύτερα τῆς λεγομένης Νέας Γενιάς.**

Πρέπει ὅμως καί εἶναι καθῆκον νά παντρεύονται ὁ νέος καί ἡ νέα διότι ἐνδεχόμενη ἀπόρριψη τοῦ γάμου εἶναι ἄρνηση καθήκοντος. Ἐκτός καί ἄν, ἀντί τῶ γάμο προτιμήσουν τήν ὀλοκληρωτική ἀφιέρωση στό Θεό εἴτε ὡς μοναχοί εἴτε ὡς ἱεραποστολικά πρόσωπα μέσα στόν κόσμο.

Νά παντρεύονται λοιπόν οἱ νέοι. Ἄλλά ποιό σύντροφο νά διαλέξουν γιά σύζυγο;

Αὐτό εἶναι τό πρόβλημα. Γιατί ὁ γάμος εἶναι Ἄποστολή μεγάλη καί σέ αὐτή χρειάζεται νά εἶναι ἀντάξιοι καί οἱ δύο. Ἄλλά πότε εἶναι ἀντάξιοι καί ἱκανοί γιά αὐτήν τή μεγάλη Ἄποστολή τοῦ γάμου; πότε;

Ἐκτός καί ἄν, ἀντί τῶ γάμο προτιμήσουν τήν ὀλοκληρωτική ἀφιέρωση στό Θεό εἴτε ὡς μοναχοί εἴτε ὡς ἱεραποστολικά πρόσωπα μέσα στόν κόσμο. Ὄταν καί οἱ δύο εἶναι καλοί Χριστιανοί. Βέβαια Χριστιανοί εἶναι ὅλοι, σχεδόν, οἱ νέοι τῆς Πατρίδος μας. Ἄλλά δυστυχῶς μόνο στό ὄνομα. Χριστιανοί μόνο στήν ταυτότητα, μόνο στόν τύπο. Ἡ ζωή τους ἀπέχει πολύ ἀπό τόν ὑγιή Χριστιανισμό. **Πρέπει λοιπόν οἱ νέοι μας νά στηρίζουν τή ζωή τους, τὰ ἰδανικά τους, στό Χριστό,** νά ἀντλοῦν δύναμη ἀπό Ἐκεῖνον γιά τόν ἀγώνα τῆς ζωῆς καί νά ὁμολογοῦν σάν τόν Ἄπόστολο Παῦλο «ΠΑΝΤΑ ΙΣΧΥΩ ΕΝ ΤΩ ΕΝΔΥΝΑΜΟΥΝΤΙ ΜΕ ΧΡΙΣΤΩ» (ΦΙΛ.

δ, 13).

Ἐχει ἐπικρατήσει δυστυχῶς μέσα στόν ἀμαρτωλό κόσμο κριτήριο τοῦ γάμου μοναδικό νά εἶναι ἡ ἐξωτερική ὁμορφιά. Οἱ Χριστιανοί νέοι καί νέες μας δέν πρέπει νά σκέφτονται ἔτσι. Πρέπει νά μεριμνοῦν καί νά φροντίζουν πρῶτα τήν ψυχή τους, καθώς καί γιά τὰ ἐσωτερικά τους χαρίσματα νά εἶναι ὠραία.

Δέν εἶναι ἡ ὁμορφιά τό πᾶν. Ὑπάρχουν ἀρετές λαμπρότερες ἀπό τήν ἐξωτερική ὁμορφιά. Ἡ ταπεινωση, ἡ ἀγνότητα, ἡ εἰλικρίνεια ἡ πραότητα, ἡ εὐγένεια, ἡ σεμνότητα, ἡ διακριτικότητα, ἡ ἀνεξικακία, ἡ ἐπιείκεια, στά τυχόν λάθη τοῦ συντρόφου, ἡ προθυμία, ἡ παρακλητικότητα, ἡ ἐξυπηρετικότητα. Ἀκόμη καί ἐκεῖνο τό ζεστό χαμόγελο δέν πρέπει νά λείπει ἀπό τή ζωή τους. Ὅλα αὐτά πρέπει νά τοῦς διακατέχουν, διότι καθρεφτίζεται καί ἀκτινοβολεῖ ἔτσι τό μεγαλεῖο τους.

2. Οἱ δυσκολίες τοῦ γάμου καί ἡ σωστή ἀντιμετώπισή τους

Φυσικά ὅμως ὅπως γνωρίζουμε ὅλοι, ὁ γάμος ἔχει τίς δικές του δυσκολίες. Αὐτό ἄς τό ἐμπεδώσουν οἱ νέοι μας. Ἄς γνωρίζουν ὅτι αὐτό πού τοῦς συνοδεύει στό μυστήριο τοῦ γάμου εἶναι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἡ λεγόμενη ἀσυμφωνία χαρακτῆρος. **Πρέπει λοιπόν νά καταλάβουν πῶς δέν μποροῦν νά συμφωνοῦν σέ ὅλα μέ τό σύντροφό τους,** ἀφοῦ καί οἱ δύο εἶναι διαφορετικοί χαρα-

κτῆρες. Ὅποτε οἱ διαφωνίες μέσα στό γάμο πρέπει νά θεωροῦνται δεδομένες. **Στήν παρόλογη ἐποχή μας ὅμως, αὐτό τό λογικό ἐκ φύσεως, δυστυχῶς, ἔγινε πρωταρχική αἰτία διαζυγίου** μέ ποσοστό μάλιστα 75% σέ κάποια τελευταία δημοσκόπηση πού ἔγινε.

Πρέπει λοιπόν οἱ καλοί σύζυγοι νά εἶναι ὑπάκουοι μεταξύ τους «ΩΣ ΤΩ ΚΥΡΙΩ» (Εφ. ε', 22.)

Δέν ξεχνᾶ ποτέ ἡ καλή σύζυγος, πώς ὁ ἄνδρας στό γάμο εἰκονίζει τό Χριστό καί ἐκείνη τήν Ἐκκλησία. Ἔτσι λοιπόν πρέπει νά ὑπάρχει πλήρης καί τελεία ὑποταγή. «ΩΣΠΕΡ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΥΠΟΤΑΣΣΕΤΑΙ ΤΩ ΧΡΙΣΤΩ ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΑΝΔΡΑΣΙΝ ΕΝ ΠΑΝΤΙ» (Ἐφ. ε', 24.)

Ἐποταγή «ΕΝ ΠΑΝΤΙ», σέ ὅλα, ἄν βέβαια, αὐτά εἶναι σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλιῶς ὀφείλει νά ἀντιδράσει ὁ ἕνας στόν ἄλλον ἀλλά πάντοτε μέ τόν καλύτερο καί εὐγενικότερο τρόπο. Διότι ὁ καλός τρόπος ἐνδέχεται νά προβληματίσει αὐτόν πού σφάλει καί νά τόν συνετίσει.

Οἱ δυσκολίες λοιπόν περισσεύουν μέσα στήν κοινωνία τοῦ γάμου. Πολλές δυσκολίες. Δυσκολίες πρῶτα ἀπό ὅλα στόν τρόπο ὀμιλίας τοῦ ἑνός πρὸς τόν ἄλλον. Δυσκολίες ὕστερα ἀπό τά παιδιά, τυχόν ἀπό τήν ἄστατη ζωή τους. Ἀπό συγγενικά πρόσωπα πού πολλές φορές ἀνακατεύονται μέσα στόν γάμο. Ἀπό ἀρρώστιες, καμιά φορά ἴσως καί μακροχρόνιες.

Οἱ καλοί ὅμως σύζυγοι δείχνουν σέ ὅλες αὐτές τίς δυσκολίες ὑπομονή. Αὐτό πρέπει νά κάνουν, ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι ὁ ἕνας ἀγαπᾶ τόν ἄλλον πραγματικά. Διότι « Η ΑΓΑΠΗ ΠΑΝΤΑ ΥΠΟΜΕΝΕΙ» (Α' Κορ. ιγ', 7.) Ἐπο-

πομένουν τίς δυσκολίες. Ἀλλά ὑπομένουν καί τίς θλίψεις σύμφωνα μέ τήν προτροπή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ΤΗ ΘΛΙΨΕΙ ΥΠΟΜΕΝΟΝΤΕΣ» (Ρωμ. ιβ', 12.) Γιά αὐτό ἄλλωστε ἀποκαλοῦνται σύζυγοι, γιατί σηκώνουν μαζί τόν ζυγό τοῦ γάμου.

Στήν ἐποχή πού ὅλα ἐξελίσσονται τόσο γρήγορα καί οἱ ἀξίες καταρρέουν, δυστυχῶς, ἔχει πολτοποιηθεῖ καί ἡ ἀξία τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ἀφοῦ πλέον μέ ἐπίσημα στοιχεῖα 1 στούς 3 γάμους διαλύεται, ὁ

δεύτερος τελεῖ ὑπό διάλυση καί ὁ τρίτος ζεῖ εἴτε ἀπό ὑποχρεώσεις εἴτε ἀπό σκοπιμότητες. Διότι ἔχει ψυχρανθεῖ ἡ μεγα-

λύτερη δωρεά

τοῦ Θεοῦ

πρὸς τόν

ἄνθρωπο ἡ

ΑΓΑΠΗ. Γι'

αὐτό ὅταν ὁ

ἕνας ἐκ τῶν

δύο συζύγων

«κλειδώνει»

τήν πόρτα τῆς

συζυγικῆς στέ-

γῆς μέ τό «κλειδί»

τοῦ διαζυγίου, δη-

μιουργοῦνται σέ

αὐτήν ἀνεπανόρθω-

τα προβλήματα καί δράματα.

Τόσο μεγάλα δράματα ἀξίζουν γιά κάποιες φευγαλέες στιγμές χαρᾶς; ΟΧΙ! ΟΧΙ! Δέν ταιριάζουν στή συζυγική ιδιότητα.

Ἄς δεηθοῦμε λοιπόν ὅλοι πρὸς τό Φιλόστοργο Πατέρα μας νά φωτίζει τίς καρδιές τῶν νέων μας, ὥστε νά ζήσουν μέσα στήν ἀγάπη, τήν εἰρήνη, τή χαρά καί τή γαλήνη πού προσφέρει τό λιμάνι τοῦ Χριστοῦ μας καί νά ἐνθουμοῦνται ἀδιαλείπτως ὅπως ἀναφέρεται στόν Ἀπόστολο, πού ἀναγινώσκειται κατά τήν τέλεση τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου πώς

«ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥΤΟ
ΜΕΓΑ ΕΣΤΙ».

*Ἀπλές σκέψεις ἑνός νέου
Κληρικῶν γιά τό μεγάλο
πρόβλημα τῶν νέων
ἀδελφῶν του, τό γάμο.*

Ἐπισημάνσεις

1. Το χρήσιμο ὄργανο

Ἡ συχνότερη ἐπαφή μας, λόγῳ καιροῦ, μὲ τὴν θάλασσα, ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες, «τὴν μεγάλην καὶ εὐρύχωρον», κατὰ τὸν Ψαλμωδὸ, ἢ θεὰ τῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα τὴν «διαπορεύονται», συνειρμικὰ φέρουν στὴ σκέψη μας τὴν εἰκόνα τῆς πυξίδας. Ἐκείνου τοῦ μικροῦ, ἀλλὰ τόσο ἀπαραίτητου ὄργάνου τῶν ναυτιλλομένων ἀδελφῶν μας, μὲ τὴν μυστηριώδη ιδιότητα ἢ βελόνη του νὰ στρέφεται πάντοτε πρὸς τὸν βορρᾶν.

Πόσο χρήσιμη εἶναι σὲ ὄσους ἔχουν ὡς πεδίο τοῦ καθημερινοῦ των ἀγώνα τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο! Ἡ πυξίδα εἶναι ὁ ὁδηγὸς των, ὁ μικρὸς των ἄγγελος, ὁ πολῦτιμος, ὁ ἀκριβὸς συμπλωτήρας των ! Μὲ τὴν ἀκούραστη συμπαράσταση του στίς καλὲς καὶ κακὲς στιγμὲς, στὴ γαλήνη καὶ τὴ θαλασσοταραχὴ, εἶναι ὁ καλύτερος σύντροφός των !

Ἄλλὰ τὸν σταθερὸ προσανατολισμὸ δὲν τὸν ἔχουν ἀνάγκη μόνο οἱ ναυτικοὶ μας γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ ταξιδιοῦ των. Καὶ ὅσοι βαδίζομε στὴ στεριά καὶ ὁ προσωπικὸς μας ἀγώνας διεξάγεται στὴ γῆ, στὴ ξηρὰ, ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ σταθερὴ καὶ ἀσφαλῆ πορεία. **Οἱ σκόπελοι καὶ οἱ ὕφαλοι τῆς θάλασσας, τὰ φανερά καὶ κρυφὰ ἐμπόδια τῆς, ἀντικαθίστανται στὴ στεριά ἀπὸ τοὺς λάκκους, τὶς παγίδες, τοὺς κρημνοὺς.** «Ἐν ὁδῷ ταύτη ἢ ἐπορευόμεν ἐκρυψαν παγίδα μοι.» (Ψαλμ. 141, 3) « Γνωθὶ ὅτι ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνεις πολλῶν.» (Σοφ.Σειράχ 9,13).

2. Πυξίδα στὴ... γῆ

Δὲν εἶναι ἀπλὴ καὶ ἄνετη ἡ πορεία μας

Η ΠΥΞ

ἐπάνω στὴ γῆ. Θὰ ἦταν ἔτσι, ἐὰν στὴ ζωὴ μας δὲν συνέβαινε τὸ μεγάλο καὶ τραγικὸ δυστύχημα, ποὺ ὀνομάζομε ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεόν, διέστρεψε τὴν ἀπλότητα τῆς ζωῆς μας. Ὁ ἴσιος, ὁ καθαρὸς καὶ ὁμαλὸς δρόμος, χάθηκε διαπαντός. Ὁ δεῦτερος ἀπολεσθεὶς Παράδεισος ! Παραστατικά, πλὴν καθαρὰ, παρουσιάζει τὴν ἠθικὴ μας κατάσταση, ὁ λόγος τοῦ Προφήτου. « εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ...πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται. Καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείαν καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας..(Λουκᾶ 3,5).

Τώρα τὸ πεδίο τῆς ζωῆς μας δὲν εἶναι ἐπίπεδο καὶ ἀναπεπταμένο. Ἡ ἐπιφάνειά του διακόπτεται ἀπὸ ἀπότομα φαράγγια καὶ ἀπὸ ψηλὰ ὄρη καὶ βουνά. Οἱ δρόμοι του δὲν εἶναι πιά ἴσιοι καὶ ὁμαλοί, ἀλλὰ ἀνώμαλοι καὶ δύσβατοι..

Ἄλιμονο ὅποιος ζεῖ μὲ τὴν ψευδαίσθηση, ὅτι ὅλα ἔχουν καλῶς καὶ ἡ πορεία του μέσα στὴ ζωὴ θὰ εἶναι ὁμαλὴ καὶ ἄνετη, χωρὶς κινδύνους, κρυφούς καὶ φανερούς. Ὅτι ἀρκεῖ τὸ καθαρὸ του βλέμμα καὶ ἡ καλὴ του διάθεση καὶ ἡ θέληση γιὰ νὰ βαδίσῃ μὲ ἀσφάλεια τὸ δρόμο του καὶ νὰ φθάσῃ αἰσίως στὸν προορισμὸ του.

Χρειάζεται καὶ ἐδῶ νὰ κρατᾶ στὸ χέρι κάποια πυξίδα, ὥστε νὰ μὴν χάνῃ τὸν προσανατολισμὸ του. Καὶ ἂν πάρῃ ἄλλον δρόμο ἢ πέσῃ ἄθελά του σὲ σκοτεινὴ χαράδρα ἢ βρεθῇ μπροστὰ σὲ βουνὰ ἄγνωστά του, νὰ μὴ χαθῇ καὶ ἀποτύχῃ στὸν προορισμὸ του καὶ καταμεσῆς στὸ δρόμο θρηνεῖ γιὰ τὴν ἀποτυχία του.

Χρειαζόμεθα πυξίδα μὲ αὐτὴ τὴν ὑπερφυσικὴ καὶ μυστηριώδη ιδιότητα νὰ δείχνῃ σταθερὰ τὸ βορρᾶ. Δηλαδή πυξίδα θεόσδοτη, ὅχι ἔργο χειρῶν ἀνθρώπων. **Καὶ αὐτὴ**

είναι ανεπιφύλακτα ή πίστη μας, ό λόγος τής αληθείας πού έκόμισε από άπειρη αγάπη στους ανθρώπους ό Υιός του Θεού.

Όλα όσα περιλαμβάνονται στο κήρυγμα του Ευαγγελίου είναι αρκετά για να «σοφίσουν» τόν καθένα μας και να του δείξουν τó δρόμο, πού είναι ό καλύτερος για να βαδίση, ώστε με ασφάλεια να φθάση στόν προορισμό του. Ακόμη να τόν προφυλάξη από τήν «άπώλεια», όταν κυλήση σε χαράδρες ή βρεθή μπροστά σε πανύψηλα βουνά, ή καθώς λέγει ό ποιητής, συναντήση στο ταξίδι τής ζωής του τούς Κύκλωπες και τούς Λαιστρυγόνες !, δηλαδή τά άγρια πάθη στόν έαυτό του ή τούς άλλους.

3. Σήμερα πυξίδα ;

Μήπως όμως έτσι σκεπτόμενοι άπλοιοι-οϋμε επικίνδυνα τή ζωή μας; Πόσα έχουν αλλάξει στη ζωή μας, τήν καθημερινή, του κόσμου κλπ και πόσα ακόμη θά αλλάξουν στην άσταμάτητη προσπάθεια τής Έπιστήμης και τής Τεχνολογίας να βελτιώσουν τις συνθήκες τής ζωής μας!

Ναί, αλλά **υπάρχουν και μερικά άλλα στη ζωή μας, πού δέν μποροϋν να αλλάξουν**, έστω και αν περάσουν άλλοι τόσοι αιώνες.. Ό ήλιος, για παράδειγμα, ό άέρας, αιώνες φωτίζοντας και ζωογονώντας τούς υιούς των ανθρώπων, είναι δυνατόν να αλλάξουν.. ; Κάποτε βέβαια θά αλλάξουν, αλλά όταν ή ιστορία τής ανθρωπότητας θά έχη φθάσει στο τέλος τής..

Έτσι συμβαίνει και με τήν πυξίδα, πού δείχνει άδιάκοπα τόν σταθερό προσανατολισμό. Είναι άπαραίτητη στόν κάθε άνθρωπο. Για να μην πελαγοδρομεί άνώφελα και θλίβεται χωρίς λόγο. Για να αποφύγη τή συντριβή και τήν άπώλεια. Πόσο άπλά αλλά και πειστικά μās τó είπε τó Ευαγγέ-

λιό μας ! « οϋτω ήγάπησεν ό Θεός τόν κόσμον, ώστε τόν Υιόν αυτού τόν Μονογενή έδωκεν, ίνα πās ό πιστεύων εις αυτόν μη άπόληται, άλλ έχη ζωήν αιώνιον».

Η χρυσή πυξίδα στο χέρι συνδέεται στενά με τήν κρυφή έλπίδα στην καρδιά, ό τι θά αποφύγωμε τήν άπώλεια, θά φθάσωμε ασφαλείς στο λιμάνι του Θεού. Παράλλασοντας κάπως τόν γλυκό λόγο του Ι.Χρυσοστόμου θά επισφραγίζαμε τις σκέψεις μας με τήν έξής ωραία αποστροφή του. «Μαινέσθω ή θάλασσα τής ζωής μας τó ταπεινόν πλοϊον καταποντίσαι οϋκ ίσχύει».

Άς μην άδικήσωμε τόν έαυτό μας και θέσωμε σε θανάσιμο κίνδυνο τήν πνευματική μας ύπόσταση άδιαφορώντας για τήν πολύτιμη πυξίδα του βίου μας, πού είναι ή πίστη μας, ή αλήθεια του Ευαγγελίου του Χριστού μας, όπως ασφαλώς θά άδικήση τόν έαυτό του και θά κινδυνεύση τόν έσχατο κίνδυνο ό καπετάνιος, πού θά πετάξη στη θάλασσα τήν πυξίδα του πλοίου..

Και τόν έαυτό μας θά ασφαλίσωμε και τά νέα παιδιά, πού τώρα ξεκινοϋν για τó μεγάλο ταξίδι τής ζωής θά παραδειγματίσωμε. Πού κάποτε έπηρεασμένα από άναρχες φωνές και τήν άπειρία τους «μπαίνουν στη ζωή» χωρίς πυξίδα, χωρίς προσανατολισμό. Χωρίς τήν έλπίδα τής πίστewς.

† Ό Έλευθερουπόλεως Χρυσόστομος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Η ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»

1) Ἡ λεγόμενη “Νέα Ἐποχή” δέν εἶναι μιά συγκεκριμένη ὀργάνωση. Δέν ἔχει ἰδρυτή καί ἐπιτελεῖο. Εἶναι ἓνα ρεῦμα πού προέρχεται ἀπό τήν μετεξέλιξη προηγούμενων μορφῶν θεώρησης τοῦ κόσμου (διαφωτισμός, ρομαντισμός, νεωτερικότητα, μετανεωτερικότητα).

2) Ἐκεῖνα πού συστεγάζονται κάτω ἀπό τόν ὄρο “Νέα Ἐποχή” (ἀποκρυφισμός, ἀστρολογία, μαγεία, πνευματισμός, μαντεία, θεοσοφία, νεοπαγανισμός, νεοειδωλολατρία) δέν εἶναι κάτι τό νέο. Εἶναι πράγματα πολύ παλαιά, πού ἀπλῶς μᾶς τά παρουσιάζουν νέα, ἐνῶ εἶναι τροφή πού ἔχει λήξη ἢ ἡμερομηνία χρήσης της καί ἔχει ὑποστει ἀλλοίωση!

3) Ἡ λεγόμενη “Νέα Ἐποχή” ἐμφανίζεται σάν προσπάθεια ἀπάντησης στά μεγάλα προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητας, ὅπως παρουσιάζονται μετά τήν γενική διαπίστωση, ὅτι τά φιλοσοφήματα πού ἀναφέρονται στήν παράγραφο 1 ξεπεράστηκαν καί δέν ἱκανοποιοῦν πιά τόν ἄνθρωπο. Ἐρχεται λοιπόν ἡ “Νέα Ἐποχή” καί ὑπόσχεται νά δώσει ἀπάντηση σέ ἐρωτήματα ἀναζήτησης τοῦ ἀνθρώ-

που γιά νόημα ὑπαρξης, γιά ποιότητα ζωῆς, γιά τελείωση, γιά ὑπαρξη μετά θάνατον, γιά ὑπαρξη Θεοῦ, γιά ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό, κ.ἄ.

4) Γιά τήν “Νέα Ἐποχή” ὁ Θεός δέν εἶναι πρόσωπο, ἀλλά μία ἐνέργεια, μέ τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἔλθει σέ ἐπικοινωνία, ὅποτε ὁ ἴδιος θέλει, ἀκόμα καί μέ εἰδικές τεχνικές-μεθόδους (διαλογισμό, γιόγκα, σωματικές ἀσκήσεις, ὑγιεινές τροφές, Channelling) καί ἄλλες πού ὁ ἴδιος κάθε φορά ἐπιλέγει. Ὁ Θεός ἐνέργεια, ἔχει τήν παγεράδα τῆς νεκρῆς ὕλης, παγεράδα θανάτου. Ἀλλά ὁ Θεός δέν εἶναι ἐνέργεια. Εἶναι πρόσωπο: μέ δούληση, μέ ἀγάπη, μέ στοργή, μέ καλωσύνη πρὸς ὅλους. Εἶναι ΠΑΤΕΡΑΣ καί σταυρώθηκε γιά μᾶς. Πληρότητα καί ζεστασιά.

5) Στήν “Νέα Ἐποχή” ἐμφανίζονται καί κυριαρχοῦν παλαιές θρησκευτικές δοξασίες ἀνατολικῶν θρησκειῶν περί μετενσάρκωσης. Ἔτσι μᾶς λένε καί ὅτι ὁ Χριστός ἦταν μετενσάρκωση ἑνός ὄντος πού κατά καιρούς ἐπανέρχεται καί ἐπανενσαρκώνεται. Ἡ ἄποψη αὐτή ἔρχεται σέ ἀπόλυτη ἀντίθεση μέ τήν διδασκαλία τοῦ

Εὐαγγελίου, τὴν χριστιανικὴ πίστη.

6) Ἡ “Νέα Ἐποχὴ” παραμερίζει καὶ καταφρονεῖ κάθε θρησκεία πού δέχεται τὴν δημιουργία ἀπὸ δημιουργό Θεό, καὶ τὴν ὑποκαθιστᾷ μέ τὴν δική της διδασκαλία, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δῆθεν Θεός, πού ὅμως ἔχει ἀνάγκη νά ἀποκτήσει ποιότητα ζωῆς καὶ νά ὀδηγηθεῖ σέ τελείωση!

7) Ἡ “Νέα Ἐποχὴ” μιλάει καὶ γιὰ τόν Χριστό. “Ὁμως ὁ Χριστός τῆς “Νέας Ἐποχῆς” δέν ἔχει καμμία σχέση καὶ ὁμοιότητα μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό τῶν Εὐαγγελίων, τῆς Ἐκκλησίας. Ὅποιαδήποτε, λοιπόν, ἐκ μέρους τῆς “Νέας Ἐποχῆς” ἀναφορά στό ὄνομα καὶ στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ παραπλάνηση καὶ στοχεύει στήν ἐξαπάτηση τῶν Χριστιανῶν.

8) Ἡ λεγόμενη “Νέα Ἐποχὴ” εἶναι γιὰ τὴν Ἐκκλησία μιὰ διπλῆ πρόκληση: α) Νά μελετήσῃ τό φαινόμενο “Νέα Ἐποχὴ” β) Νά προβάλλῃ τὴν δική της ἀλήθεια γύρω ἀπὸ τὰ θέματα, πού ἡ “Νέα Ἐποχὴ” καὶ διαστρεβλώνει, ἀλλά καὶ προσπαθεῖ νά τὰ ἰδιοποιηθεῖ. Καί αὐτὰ εἶναι “ἀγάπη, ἡ παγκόσμια εἰρήνη, ἡ παγκόσμια ἐνότητα, ἡ ἀδελφσύνη, ἡ πνευματικὴ ἀνάπαυση, ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ, κ.ἄ.

9) Ἡ “Νέα Ἐποχὴ” ὑπόσχεται ὅτι τάχα θά ὀδηγήσῃ τόν ἄνθρωπο σέ νέα τέλεια γνώση καὶ σέ μιὰ νέα συνείδηση, διευρυμένη,

ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτὴν πού ξέρουμε! Τό μόνο ὅμως καινούργιο στόν κόσμο, εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἐν Χριστῷ ζωὴ, ἡ “καινὴ κτίσις”.

10) **Χρέος τοῦ κάθε ἀνθρώπου, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Χριστιανοῦ, εἶναι νά μένει ἐδραῖος καὶ ἀμετακίνητος στήν πίστη στόν Χριστό καὶ στήν Ἐκκλησία Του. Νά ἀγωνίζεται νά ξεπερνᾷ ἀνεπηρέαστα τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα, πού τόσο ἄφθονα σερβίρονται κυρίως μέ τὰ μυθιστορήματα καὶ μέ ἄλλα σύγχρονα ἠλεκτρονικά μέσα. Νά μὴν ξεχνᾷ, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός, ὁ Θεός πού κυβερνᾷ τόν κόσμο καὶ σώζει τόν ἄνθρωπο, “καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος”.**

11) **Χρέος τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, ὅπως λέγει καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, εἶναι: Νά μὴν ἀφήνεται νά καταντάει “κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος”, ἀλλά νά γίνεται ἡ ζύμη γιὰ μιὰ νέα κοινωνία καὶ φῶς τοῦ κόσμου. Νά φωτίζει, νά συντηρεῖ, νά ζυμώνει τόν γύρω του κόσμο, νά τόν ἐλκύει καὶ ὄχι νά τόν ἀπωθεῖ.**

12) Τέλος, **χρέος τοῦ κάθε Χριστιανοῦ, ἀλλά καὶ χρέος τῆς ποιμαίνουσας Ἐκκλησίας εἶναι νά ἀντιμετωπίζει μέ καλωσύνη τόν κάθε πλανημένο, καὶ ὅταν ἐπιστρέφει νά τόν δέχεται μέ στοργή καὶ μέ ἀγάπη στήν αὐλή τοῦ Κυρίου.**

Ήταν μιά φορά κι έναν καιρό... Έτσι, σάν παραμύθι τώρα πιά, ήταν ένα πέτρινο, γραφικό γεφύρι, πού ένωσε τίς δύο όχθες ενός ρέματος μέ γάργαρα νερά.

Θολωτό, χτισμένο πέτρα τήν πέτρα από έμπειρα χέρια, μαστορικά, ποιός ξέρει από πότε, μιά ζωντανή ιστορία στή μικρή μας γειτονιά.

Μικρά παιδιά έμεις, ζωηρά καί περίεργα, στά χρόνια εκείνα, τά φτωχικά μά ξένοιαστα, όπου τ' άθωο γέλιο μας κυριαρχούσε στ' άτέλειωτα παιχνίδια μας, τό θεωρούσαμε αναπόσπαστο κομμάτι τής ζωής μας. Παίρναμε φόρα, ποιός θά περάσει πιό γρήγορα, άπ' τή μιά άκρη στήν άλλη, μέ τήν πάνινη σάκα στό χέρι καί τό απαραίτητο μελανοδοχείο, κάθε φορά πού πηγαίναμε στό σχολείο.

Πολλές φορές μάς δυσκόλευαν τά ταλαίπωρα παπούτσια μας, πού συχνά-πυκνά «χασκογελοῦσαν», μέ τή σόλα ξεκολλημένη, ώσπου νά τ' αναλάβει ό έμπειρος τσαγκάρης, νά τά σουλωπώσει.

Τί χαρά, πού είχαμε, όταν άντηχοῦσαν τά πεταλάκια μας, πάνω στίς φαγωμένες από τήν πολυκαιρία πέτρες του, στό πιό θολωτό του σημείο!

Στά όνειροπόλα μάτια μας φάνταζε ζωντανό καί στήν καλπάζουσα φαντασία μας έμοιαζε νά παίρνει μέρος στ' άτέλειωτα ξεφωνητά μας καί νά μοιράζεται τό γέλιο καί τό κλάμα μας.

Στό κλείσιμο του σχολείου, τότε, πού τά τζιτζίκια, γαντζωμένα στά δροσερά πλατάνια γέμιζαν τή ρεματιά μέ τό μονότονο τραγούδι τους, άραδιασμένοι δάζαμε σημάδι τούς κορμούς, έκσφενδονίζοντας τά μελανοδοχεία, έ, τότε ήταν, πού τό πέτρινο γεφύρι γνώριζε τίς μεγάλες του δόξες.

Πότε κρυμμένοι κατ' από τό θόλο του, μέ τά γυμνά μας πόδια μέσα στό γάργαρο νερό, σοφιζόμασταν μύρια άυτοσχέδια παιχνίδια καί πότε ξεκινούσαμε πανηγυρικά για τίς μακρινές μας έξερευνήσεις. "Άλλοτε, άκουμπισμένοι για μιάν ανάσα στίς πράσινες γλυστερές του δάσεις, άνοιγαμε άτέλειωτες συζητήσεις περί άνέμων καί ύδάτων κι άλοίμονο στίς πάπιες καί στίς χήνες, πού θά τύχαιναν νά περάσουν από κοντά μας!

Μά τό Χειμώνα, ώ, τό Χειμώνα όλα ήταν

άλλοιώτικα. Ή όμίχλη τό τύλιγε συχνά στήν άγκαλιά της, τό σκέπαζε μέ τά πέπλα του μυστηρίου, κι έμεις τό ξεχωρίζαμε νά ξεπροβάλλει από τίς παραμυθένιες χώρες κι άκούγαμε καλπασμούς άλόγων, πού περνούσαν άφοβα, για νά κληγήσουν οι γενναίοι τούς καταθρόνιους ληστές καί νά επικρατήσει στή γή ή δικαιοσύνη καί ή χαρά.

Συχνά, οι φαγωμένες από τήν πολυκαιρία πέτρες του γινόταν επικίνδυνες από τό στρώμα του πάγου, πού τίς κάλυπτε. Μά μπορούσαν νά μή γίνουν παιχνίδι για μάς;

Σκαρφαλώναμε μ' άξιοθαύμαστη τέχνη στό κεντρικό του σημείο κι από 'κει άρχιζε ή μεγάλη διασκέδαση. Μέ δήθεν τρομαγμένες φωνές γλυστρούσαμε στό κατηφορικό του μέρος, πότε μέ τό σώμα μας ίσια καί πότε ανάποδα, μέ όδυνηρές συνέπειες.

Άδιάψευστοι μάρτυρες μέχρι σήμερα οι ούλες από τά πεσίματα.

Κάποια φορά έρριξε τόσο χιόνι, πού τά σκέπασε όλα μ' έναν κατάσπρο μανδύα.

Κλειστήκαν οι πιό πολλοί στά σπίτια, γύρω άπ' τίς σόμπες, πού μπουμπούνιζαν, νά κοιτοῦν άπ' τό τζάμι τούς λίγους τολμηρούς, πού άπ' άνάγκη κυκλοφορούσαν, βουλιάζοντας ως τό γόνατο. "Έξω έμεις! Χάνεται τέτοια εύκαιρία; Στό γεφύρι μας, νά τ' άπολαύσουμε! Κουκουλωμένο μέ τή χιονάτη κάπα του, λές καί μάς περιμένε. Ζωντάνεψε τό νεκρό τοπίο! Μά ξαφνικά διακρίναμε τόν κυρ-΄Αποστόλη άπ' τό δάθος του δρόμου νά ξεπροβάλλει, τυλιγμένος μέ φαρδύ κασκόλ καί κουκούλα. Στά χέρια του κρατούσε σφιχτά μιά γεμάτη χαρτοσακούλα. Μά για νά φτάσει στό σπίτι του, έπρεπε νά περάσει πάνω άπ' τό γεφύρι.

Άστραπιαία άνταλλάξαμε ματιές καί χωρίς λόγια συνεννοηθήκαμε.

"Ω, τί πανηγύρι μάς περιμένε!

Κρυφτήκαμε πίσω από έναν χοντρό κορμό χουχουλίζοντας τά παγωμένα χέρια μας κι άρχισαμε νά κρυφογελάμε προκαταβολικά.

Πλησίασε ό κύρ-΄Αποστόλης στό γεφύρι καί σταμάτησε. Τιμουδιά έμεις! Καί τήν ανάσα μας κρατούσαμε, νά δοῦμε τή συνέχεια, πού ήδη τή φανταζόμασταν καί πού, όμολογώ, παρ' όλη τήν άθωότητά μας, τήν εύχόμασταν!

"Απλωσ' εκείνος τό δεξιό πόδι του προσεχτικά, τό στερέωσε, άκολούθησε τό άλλο, καλά ως

ἐδῶ. Πῆρε κάποιο θάρρος. Ἔνα μικρὸ δῆμα, καλὰ πᾶμε, μικρὴ ἀνάσα κι ἄντε σιγά-σιγά νά φτάσει στήν κορυφή.

Πόντο-πόντο, ἡ σακούλα σφιγμένη στή μασχάλη, πῆρε νά κρέμεται τό κασκόλ, μ' αὐτό θά κοίταγε;

ἜΑλλα λίγα δῆματα, κλονίστηκε σέ κάποια, σταμάτησε, ἔκανε νά γυρίσει πίστω (μαύρισε ἡ ψυχὴ μας), μά πάλι, τό σπίτι ἀντίκρου, ἡ φωτιά ἀναμμένη, τό φαγητό ἔτοιμο, πῶς νά τό βάλει κάτω;

Πῆρε ξανά τήν τόλμη (εἶχε πολεμήσει καί στά βουνά τῆς Πίνδου, τόν ἔπιασε καί τό ἥρωικό του), ἄντε κυρ-Ἀποστόλη, εἶπε δυνατά, (γέλια κρυφά ἐμεῖς), ἔφτασε κάποια στιγμή στό πιό θολωτό σημείο. Τήν πῆραμε τήν κορυφή! ἜΕ, θρίαμβος! Τώρα μένει ὁ κατήφορος, χιονισμένος καί φαινομενικά πιό εὐκόλος. (Χτυποκάρδι ἐμεῖς, μή μᾶς ἀπογοητεύσει ὁ κυρ-Ἀποστόλης).

Μικρὸ διστακτικὸ δῆμα πρὸς τὰ κάτω (φτάνει σέ λίγο ἡ λύτρωση), ξεθάρρεψε ὁ ἄμοιρος καί ωωωωπ!!! φέρνει μιά μεγαλοπρεπῆ κουτρουβάλα, πότε καθέτως, πότε διαγωνίως. ἜΕφτασε ἐπιτέλους, ἀνάσκελα, στό ποθητό του τέρμα!

Πετάχτηκε ἡ σακούλα, ἄνοιξε καί σκόρπισαν ἕνα γύρω τὰ πορτοκάλια, πού, σάν καλὸς νοικοκύρης κουβαλοῦσε στήν οἰκογένειά του. ἜΑλλο ἐδῶ, ἄλλο ἐκεῖ, φάνταζαν μέσ στό χιόνι σάν παράξενα λουλούδια. ἜΟχι, δέ χτύπησε ὁ κυρ-Ἀποστόλης. Μόνο ἀκουστήκε μετά ἀπό τόση προσπάθεια νά λέει παίρνοντάς το ἀπόφαση: «Αὐτό ἦταν!».

Μικροὶ ὑποκριτές ἐμεῖς, τρέξαμε μέ ὄψιμο ἐνδιαφέρον: «Χτύπησες κυρ-Ἀποστόλη»;

Τί μεγάλη προθυμία, νά τόν βοηθήσουμε! Κι ἐκεῖνος, ἀγαθὸς ἄνθρωπος, μᾶς φιλοδώρισε ἀπὸ ἕνα πορτοκάλι. ἜΑληθινὸς θησαυρὸς γιὰ μᾶς. Πέρασαν κι ἄλλοι Χειμῶνες, πέρασαν κι ἄλλα καλοκαίρια, οὔτε μετροῦ πόσα, οὔτε θέλω νά ξέρω. Κάποιοι εἶπαν, γέρασε τό γεφύρι, κι ἄλλοι «προοδευτικοί» πῶς δέν ταιριάζει πιά στή σημερινὴ κουλτούρα, πῶς εἶν' ἐμπόδιο στήν «ἀνάπτυξη», ἀνορθογραφία στή σημερινὴ «θαυμαστή» μας κοινωνία.

ἜΗ καταδικαστικὴ ἀπόφαση ἐλήφθη: Νά καταδαφιστεῖ! Κι ἔγινε! Πάει ἡ γραφικότητα, ἔσβησε ἡ παρὰδοση, σήμερα κυβερνάει τό τσιμέντο. Οἱ ἄνθρωποι ὅλο τρέχουν (κι ἄν τούς ρωτήσεις «γιατί;» δέν ξέρουν ἀκριβῶς νά σοῦ ποῦν).

Σκεπάστηκε τό ρέμα μέ ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο. Στό μέρος τῶν παλιῶν ὄχθων, ὅπου ἀνθίζαν τὰ εὐωδιαστά βότανα κι ἄπλωναν τὰ θαλερά πλατάνια τίς ρίζες τους, νά δροσιοτοῦν, τώρα παρκάρουν ἀμέτρητα αὐτοκίνητα. Τώρα ἡ μυρωδιά τῆς βενζίνης ἀντικατέστησε τίς εὐωδιές τῆς μυρσίνης.

Κι ἐκεῖ, πού κυλοῦσαν τὰ γαλήνια νερά, τώρα στήνεται τό παζάρι τῆς λαϊκῆς ἀγορᾶς.

Τίς χαρούμενες παιδικές φωνές τίς ἀντικατέστησαν οἱ φωνές τῶν τελάληδων, πού διαλαλοῦν τίς προμάθειες τους.

Τότε, κολυμποῦσαν εὐτυχισμένες οἱ χῆνες καί οἱ πάπιες, χτυπώντας καμαρωτά τὰ κάτασπρα φτερά τους. Τώρα, κλεισμένες σέ συρμάτινα κλουδιά, βρώμικες καί δυστυχισμένες, περιμένουν τόν ἀγοραστή. ἜΩ κόσμε, πού νομίζεις πῶς προχώρησες κι ἄνοιξες διάπλατα ὀρίζοντες κατακτῆσεων!

Μπορεῖ νά γέμισες παράξενες μηχανές, μπορεῖ νά κομπάζεις γιὰ τόσες ἐφευρέσεις, μά ἐγκλωδίστηκες στῆς ἀπληστίας σου τό κελλί. Εἶσαι φυλακισμένος! Καταδικασμένος νά ὑπηρετεῖς δουρικὰ τίς «ἔξυπνες» μηχανές σου, πού σέ κυβερνοῦν.

Σκύψε γιὰ μιά στιγμή στίς σιδερένιες σχάρες τοῦ δρόμου, πού σκέπασε τό παιδικό μας κροστάλλινο ρέμα κι ἀπ' τῆ σκοτεινὴ καταπακτὴ ἀφουγκράσου τό στεναγμό του.

Πνιγμένο στίς ἀναθυμιάσεις, στίς δυσοσμίες τῆς σύγχρονης «πολιτισμένης» ἐποχῆς μας, κυλᾷ στά σκοτεινά, φορτωμένο ἀπὸ δηλητηριώδη λύματα καί βογγᾷ γιὰ σένα, πού παραμέρισες τίς ἀληθινές ἀξίες τῆς ζωῆς καί πούλησες γιὰ ἕνα «πινάκιο φακῆς» τίς γνήσιες ὁμορφιές ἑνὸς ἀληθινοῦ κόσμου, πού τό στόλιζε μέ τήν παρουσία του, μιά φορά κι ἕναν καιρό, ἕνα ταπεινὸ πέτρινο γεφύρι.

Σωτηρία Δημητ. Ἀργυρίου
Ἰούλιος τοῦ 2005

ΥΠΗΡΞΑΝ ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΕΔΡΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ;

ΜΕΡΟΣ Γ΄

8. Ἀξίζει ὅμως τόν κόπο ν ἀπαντήσει ἐδῶ ὁ ὑπογράφων καί στό ἐρώτημα, ποιοί ἦταν αὐτοί οἱ Ἐλεϋθεροπόλεις; Ἐνῶ δέν εἶχε ἀκόμη ἰδρυθεῖ ἡ Μονή τῆς Μεγίστης Λαύρας καί κατεῖχαν, ἐπί πλέον, ἤδη ἔκτοτε κι ἓνα τόσο μεγάλο κτήμα στήν περιοχή τοῦ Συμβόλου Ὁρους; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι ἐπρόκειτο γιά μοναχοῦς πού **κατάγονταν ἀπό τήν περιοχή τοῦ Ἀμάφι τῆς νοτιοδυτικῆς Ἰταλίας**, παρά τό Τυρρηνικό Πέλαγος, οἱ ὁποῖοι, προτοῦ ἀκόμη ἰδρυθεῖ ἡ Ἱερά Μονή Μεγίστης Λαύρας ἀπό τόν Ἅγιο Ἀθανάσιο τόν Ἀθωνίτη, **εἶχαν ἰδρύσει μιὰ Μονή «τῶν Ἀμαλφινῶν» λίγο βορειότερα ἀπό τήν θέση ὅπου στή συνέχεια ἰδρύθηκε ἡ Μονή τῆς Μεγίστης Λαύρας**, στήν τοποθεσία πού μέχρι σήμερα διατηρεῖ τό ὄνομα «Μορφονοῦ» (παραφθορά τοῦ ὀνόματος τῶν Ἀμαλφινῶν) καί ἡ ὁποία, ἀφότου ἰδρύθηκε ἡ Μεγίστη Λαύρα, περιῆλθε σ' αὐτή τήν τελευταία, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό ἓνα μεταγενέστερο χρυσόβουλο τοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Β', τοῦ ἔτους 1298, στό ὁποῖο ἐπιβεβαιώνεται ὅτι τό ἴδιο κτήμα πού περιγράφηκε, ἀνήκε πλέον στήν Ἱερά Μονή Μεγίστης Λαύρας.

9. Στό ἀρχεῖο τῆς Ἱεράς Μονῆς Ἰθῆρων ὑπάρχει χειρόγραφο τοῦ δευτέρου μισοῦ τοῦ 11ου αἰώνα, ὑπογεγραμμένο ἀπό κάποιον Γρηγόριο Χαλκούτζη, στό ὁποῖο περιγράφονται τά κτήματα πού εἶχε ἡ Μονή στήν περιοχή τοῦ χωριοῦ Δοδροβίικια. Πρόκειται γιά τό ἀργότερα μετονομασθέν χωριό Φτέρη, σήμερα ἐγκαταλειμμένο, εὐρισκόμενο στήν ἀριστερή ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Μαρμαρά (τοῦ Θερμοποτάμου τῶν βυζαντινῶν), πού διασχίζει τήν Πιερία Κοιλιάδα, περνάει ἀπό τά Λουτρά Ἐλευθερῶν καί καταλήγει στή θάλασσα. Ἀπό τό ἔγγραφο προκύπτει καί πάλι σαφῶς ὅτι **ἀνατολικά τῆς ἰδιοκτησίας τῆς Μονῆς ἐκτεινόταν τά κτήματα τῶν κατοίκων τοῦ «καστροῦ Ἀλεκτωρουπόλεως»**.

10. Στό ἀναφερθέν πιό πάνω, μέ αὔξοντα ἀριθμό δώδεκα (12) χρυσόβουλο τοῦ ἔτους 1394, τοῦ αυτοκράτορα Μανουήλ Παλαιολόγου, περιγρά-

φεται ὡς ἀνήκον στήν Ἱερά Μονή Παντοκράτορος τοῦ Ἁγίου Ὁρους «ἐν τῇ Ἐλευθερουπόλει μονύδριον εἰς ὄνομα τιμώμενον τοῦ Παντοκράτορος, οἰκήματα, ἀμπελώνας, χωράφια καί ὑδρομύλωνα». Ἡ περιγραφή τοῦ κτήματος στό πιό πάνω ἔγγραφο καί συγκεκριμένα τό ὅτι αὐτό τό κτήμα περιγράφεται στό ἀναφερθέν

Στό σημερινό χωριό Ἐλευθερές ἦτο ἡ βυζαντινή Ἐλευθερούπολις

χρυσόβουλο ἀμέσως μετά ἀπό ἓνα ἄλλο κτήμα πού ἀνήκε στήν ἴδια Μονή καί θρισκόταν στό «Λυκόσχιμα χωρίον ἢ Βομπλιανή... γῆν ἐμπεριέχον ἀπό τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἕως τοῦ Θερμοποτάμου» (δηλαδή ἓνα κτήμα ἐκτεινόμενο ἀπό τόν σημερινό Ἀκροπόταμο μέχρι τόν σημερινό ποταμό Μαρμαρά, τήν δυτική ὄχθη τοῦ ὁποῖου κατελάμβανε) καί πρὶν ἀπό ἓνα κτήμα πού θρισκόταν στή Χριστούπολη, τή σημερινή Καβάλα, τό γεγονός ὅτι τό κτήμα αὐτό τοῦ μονυδρίου τῆς Ἐλευθερουπόλεως εἶχε ἀμπελώνες πού μέχρι καί σήμερα ἐκτείνονται μέχρι τίς παρυφές τῶν Ἐλευθερῶν, τό ὅτι, τέλος, στό κτήμα αὐτό ὑπῆρχε ὑδρομύλος, πράγμα πού ἀπαιτοῦσε τήν ὑπαρξή ἀφθονοῦ τρεχούμενου νεροῦ ἀπό τό παρακείμενο ὄρος Σύμβολο, σέ συνδυασμό μέ τήν σημερινή τοπογραφία τῆς τοποθεσίας «Παναγίτσα» τοῦ Συμβόλου ὄρους, πού βρίσκεται βορειοδυτικά τῶν σημερινῶν Ἐλευθερῶν, ὅπου εἶναι ὁρατά τά ἐρείπια ἑνός μοναστηριακοῦ συγκροτήματος καί ἡ ὁποία ταιριάζει ἀπόλυτα μέ τήν πιό πάνω περιγραφή, μᾶς παρέχουν ἓνα ἀσφαλές στοιχεῖο ταύτισης τῆς ὑστεροβυζαντινῆς Ἐλευθερουπόλεως μέ τίς σημερινές Ἐλευθερές.

11. Ἐκεῖνο ὅμως τό ἔγγραφο πού ἀποδεικνύει, κατά τή γνώμη μας, πλήρως τήν ταύτιση αὐτή, εἶναι τό συνταχθέν ἀπό τόν μητροπολίτη Λαρίσης Ἀντώνιο (Ἰούνιος τοῦ 1340 ἕως Μάιος τοῦ 1362) ἀντίγραφο ἑνός ἐγγράφου πού συντάξε τό ἔτος 1356 ὁ μοναχός Ἀρσένιος Τζαμπλάκων, (προερχόμενος ἀπό τή γνωστή βυζαντινή οἰκογένεια τῶν Τζαμπλακῶνων), μέ τό ὁποῖο ἀφίερωσε στήν Ἱερά Μονή Βατοπεδίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους τήν περιουσία του, καθ' ὄν χρόνο γινόταν μοναχός αὐτῆς. Ἀνάμεσα λοιπόν στά κτήματα πού ἀφίερωσε ὁ ἐν

λόγω εὐγενῆς μοναχός ἦταν καί ἡ μερίδα του στό πατρικό του κτήμα πού θρῆσκόταν στό Πρινάριο (= Σύμβολο) ὄρος, μέ τ' ἀμπέλια του, τούς ὑδρομύλους του καί τό ἴδιο τό καστέλλο (δηλαδή τό πατρικό του κάστρο), ἀλλά καί τά κτήματα καί τά χειμαδιά «τοῦ Θερμοποτάμου καί τῆς Βλαγάστεως, μέχρι τῶν συνόρων τῶν γειτονούντων μοι Ἐλευθεροπολιτῶν». Ἐπί τήν περιγραφή αὐτή προκύπτει ὅτι τό **περιγραφέν κτήμα ξεκινούσε ἀπό τόν ποταμό Μαρμαρά, τόν Θερμοπόταμο** τῶν βυζαντινῶν κι ἐφθάνε μέχρι τά κτήματα τῆς Ἐλευθερουπόλεως, δηλαδή μέχρι τήν σημερινή πεδιάδα τῶν χωριῶν Ἐλαιοχωρίου καί Ἐλευθερῶν, **περιλαμβάνοντας ὅλα τά κτήματα, ἀμπέλια καί ὑδρομύλους πού ὑπῆρχαν ἐκεῖ ὅπου σήμερα θρῆσκονται τά χωριά Ἐλαιοχώρι, Μυρτόφυτο, Φωλεά καί τό ἐρειπωμένο χωριό Φτέρη!**

12. Ἀλλά καί νεώτερα στοιχεῖα ἀποδεικνύουν αὐτή τήν ταύτιση τῆς ὑστεροβυζαντινῆς Ἐλευθερουπόλεως μέ τό χωριό Ἐλευθεραί:

13. Στό ἐκδοθέν τό ἔτος 1913 περιηγητικό σύγγραμμά του, ὑπό τόν τίτλο «NEA EΛΛΑΣ, ἦτοι ἱστορική, γεωγραφική καί ἀρχαιολογική περιγραφή τῶν νέων Ἑλληνικῶν χωρῶν: Ἡπείρου, Θεσσαλίας, Μακεδονίας, νήσων καί ὁδηγός σαφῆς καί ἀκριβῆς τῶν ταξιδιωτῶν καί περιηγητῶν», ὁ φιλόλογος καθηγητής τοῦ Γυμνασίου Βόλου, **Τρύφων Εὐαγγελίδης, περιγράφει τήν περιοχὴ τῶν Ἐλευθερῶν** ὡς ἐξῆς: «Προχωρώντας Μεσημβρινοδυτικῶς διά τῆς παρά τήν θάλασσαν ὁδοῦ διά Νουζλά (τό τουρκικό ὄνομα τοῦ σημερινοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα) φθάνει εἰς Ἐλευθερούπολιν (Ἐλευθεραί), ἀλλά πρῖν ἢ φθάσωμεν εἰς αὐτήν διερχόμεθα διά τοῦ πλουσίου μετοχίου τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὅρει ρωσικῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος...» (πρόκειται γιά μετόχι τῆς πῖο πάνω Μονῆς πού ἔλαβε τό ὄνομα τοῦ ἄλλου, μεγαλοπρεποῦς καί ἀρχαίου μετοχίου πού ἦ ἴδια Μονή διατηροῦσε, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, στίς Καρυές τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀπό τό ὄνομα τοῦ ὁποίου πήρε καί τό δικό του ὄνομα τό νεώτερο μετόχι τῆς Μονῆς στό Νουζλά καί τό ὁποῖο, μέ τή σειρά του, ἔδωσε τό ὄνομα στό σημερινό χωριό Ἁγιος Ἀνδρέας)... Αἱ Ἐλευθεραί (κάτ. 900 ὡν 600 Ἑλληνες οἱ δέ λοιποὶ Τοῦρκοι) κεῖνται εἰς ὥρας ἀπόστασιν κατά τούς πρόποδας τοῦ ὄρους (Λεφτεραί τούρκ.). Συγκροτεῖται ἡ κωμόπολις ἐκ τριῶν συνοικισμῶν, πλησίον ἀλλήλων κειμένων,... ὡν δύο κατοικοῦνται ὑπό Τούρκων, ὁ δέ ὁμώνυμος λιμὴν κεῖται εἰς ὥρας ἀπόστασιν πρὸς Μεσημβρίαν. **Ἐνταῦθα ἐκεῖτο ἡ Βυζαντιακὴ πόλις Ἐλευθερούπο-**

λις (Καλιὰ Τσιφλίκ - Πύργου Ἐπαυλις τούρκ.) μετὰ ἐρειπίων τείχους καί ναοῦ...»

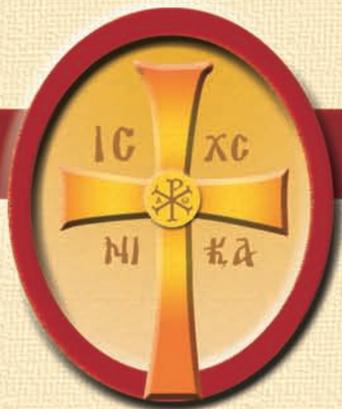
14. Ὁ **Νικόλαος Φιλιππίδης**, στό ἄρθρο του ὑπὸ τόν τίτλο «Περιήγησις τῶν ἐν Μακεδονία ἐπαρχιῶν Δράμας, Ζίχνης καί Ἐλευθερουπόλεως», πού δημοσίευσε στό Φιλολογικὸ περιοδικὸ Παρνασσός, (τεῦχος 1ον, ἔτος 1877), (ἀλλὰ καί στά Μακεδονικά, (τεῦχος Α - 1877), ἀναφέρει τά ἐξῆς: «**Τό ὄνομαστόν τοῦτο χωριδίον (Ἐλευθεραί) ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Μεσαιωνικῆς Ἐλευθερουπόλεως** καί πολὺ πλησίον τῆς ἀρχαιοτάτης πόλεως Δάτου κείμενον, σύγκειται νῦν ὑπὸ 50 μόλις χριστιανικῶν οἰκιῶν... Βορειοανατολικῶς τοῦ χωρίου κεῖται ὁ λιμὴν τῆς Νεαπόλεως, τανῦν Ἐλευθερᾶς ἢ Ἐλεύθερος καλούμενος ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων... Ἐλευθερούπολις. Αὕτη ἐκεῖτο ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ μέχρι τοῦ νῦν ὀλίγον παρεφθαρμένως διασώζοντος τό ὄνομα αὐτῆς χωριδίου Ἐλευθεραί... Ἐρείπια τινὰ αὐτῆς σώζονται εἰσέτι αὐτόθι...»

15. Στόν 9ο τόμο τῆς «**Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας**» τοῦ **Παύλου Δραντάκη** καί στήν σελίδα 928 αὐτῆς ἀναφέρεται τό χωριό Ἐλευθερές καί τό λιμάνι του, ὡς ἐξῆς: «Ἐλευθεραί: Ὁραῖος φυσικός λιμὴν τῆς Δυτικῆς ἀκτῆς τῆς κατά Θάσον θαλάσσης, ἀπέχων τῆς Καθάλας 7,5 μιλίων... **Ἡ ὁμώνυμος Κοινότης Ἐλευθεραί εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς βυζαντινῆς Ἐλευθερουπόλεως, ἧς σώζονται ἐρείπια...**» .

16. Στό σημεῖο αὐτό πρέπει ἐπίσης νά μνημονεύσω καί τήν ὑπ' ἀριθμ. 778 ὁδηγία ἀπό τίς «ναυτικές ὁδηγίες γιά τήν ἀνατολικὴν λεκάνη τῆς Μεσογείου» πού ἐξέδωσε στό Παρίσι, τό ἔτος 1896 ἡ Ὑδρογραφικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Γαλλικοῦ Ναυτικοῦ, στή σελίδα 443 τῶν ὁποίων ἀναφέρεται ἀφενὸς μὲν ἐπὶ λέξει ὁ «κόλπος τῆς Ἐλευθερουπόλης» (ὅπου ἐννοεῖται ὁ σημερινός λιμένας Ἐλευθερῶν), ἀφετέρου δέ ὅτι «τό χωριό Ἐλευθερούπολις, πιθανόν ἢ ἀρχαία Αἰσύμη, βρίσκεται περιπυρρῶς ἓν μίλι στό ἐσωτερικὸ τῆς νότιας πλευρᾶς τοῦ κόλπου». Φαίνεται λοιπὸν στίς ὁδηγίες αὐτές ὅτι ἀκόμη καί στά τέλη τοῦ προηγούμενου αἰῶνα τό χωριό Ἐλευθερές καί ὁ ὁμώνυμος κόλπος του ἀναφέρονται ἀντίστοιχα ὡς Ἐλευθερόπολις καί κόλπος Ἐλευθερουπόλεως κι αὐτό δείχνει καθαρά πόσο ἰσχυρὴ ἦταν ἀκόμη καί τότε ἡ ἀνάμνηση τῆς παλιᾶς ὁμώνυμης πολιτείας.

Συνεχίζεται

Θ. Λυμπεράκης
Δικηγόρος-Ἱστορικός

Κατά τὸν μήνα Ἰούνιο 2006 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε: τὴν **1ην** τῆς Ἀναλήψεως εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Εὐγενίου Χοροτοκοπίου, τὴν **4ην** εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Ἀγ. Ἐλευθερίου, παρόντος καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Μακεδονίας-Θράκης κ. Γεωργίου Καλαντζῆ, τὸν ὁποῖον καὶ εὐχαρίστησε διὰ τὸ ἀμείωτον ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν ἐπαρχίαν μας, τὴν **11ην** κατὰ τὴν Πεντηκοστήν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης, τὴν **12ην** τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Τριάδος Γεωργιανῆς, τὴν **18ην** εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Γεωργίου Ὁφρυνίου.

Συμμετέσχε: τὴν **6ην, 7ην, 8ην καὶ 9ην** τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς Συνοδικὸς Σύνοδρος καὶ τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, τὴν **22αν** εἰς τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸ Ἀρχαῖον Μαρτύριον Μυτιλήνης μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν: Μυτιλήνης καὶ Σισανίου & Σιατίστης, τὴν **24ην** εἰς τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Θεράποντος καὶ εἰς τὴν λιτανεῖαν τῶν Ἀγίων Λειψάνων τῶν ἐν Λέσβῳ Ἀγίων, ὅπου καὶ ὠμίλησεν ἐπικαιρῶς εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Μυτιλήνης, τὴν **25ην** εἰς Ἀρχιερατικὸν Συλλειτουργοῦν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν Μυτιλήνης, τὴν **28ην** εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ψαρῶν τῶν Ἀθηνῶν, Χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Κυρίου κ. Χριστοδούλου, μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐκπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τὴν **29ην** εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, τῆ συμμετοχῇ καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐκπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ Ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς τὸν καθιερωμένον Ἑσπερινὸν ἐν τῷ χώρῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν Ἀρχαίων Ἀθηνῶν, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου.

Ἀθήνα. Θρονικὴ ἐορτὴ Ἀπ. Παύλου.

Πραγματοποίησε: τὴν **17ην** τὴν μηνιαίαν Ἱερατικὴν Σύναξιν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Παναγίας Παγγαιοτίσης. (Ἀναλυτικὸ Ρεπορτάζ εἰς τὴν σελ. 93).

Παρέστη: τὴν **3ην** εἰς τὴν Σχολικὴν ἐορτὴν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ 2ου Δημοτικοῦ Σχολείου Ἐλευθερουπόλεως, τὴν **14ην** εἰς τὴν Σχολικὴν ἐορτὴν τοῦ 1ου Δημοτικοῦ Σχολείου Ἐλευθερουπόλεως, τὴν **18ην** εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Δήμου Ἐλευθερῶν διὰ τὴν «Τρίτη Ἡλικία», ὅπου συναχάρη τὸν Δήμαρχον καὶ τοὺς συνεργάτες του, διὰ τὸ κοινωνικὸν ἔργον τῶν “δότητα στό σπίτι”.

Ἐπισκέφθησαν: τὸν Σεβ. Μητροπολίτην τὴν **19ην** τὰ μέλη τῆς ἐνόργανης χορωδίας παραδοσιακῆς Μουσικῆς Ἱστορικοῦ καὶ Λαογραφικοῦ Μουσείου Ὁρεστιάδος, οἱ ὁποῖοι εὐρέθησαν εἰς τὴν Ἐλευθερούπολιν φιλοξενούμενοι τῆς Παπαχρησιδεῖου Δημοσίας Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης.

Μετὰ τὴν Βυζαντινὴ Χορωδίαν Ὁρεστιάδος.

της οποίας πρόεδρος τυγχάνει ο Σεβ. Ποιμενάρχης μας, διά την παρουσίασιν παραδοσιακών τραγουδιών το έσπέρας της 18ης έ. έ. εις την συνοικίαν Βαρουσίου.

Προήδρευσε: την 13ην συνεδριάσεως της Παπαρησιδείου Βιβλιοθήκης Έλευθ/πόλεως.

Κατά την είσοδο στο νέο Ίατρείο.

Έγκαινιάσε: την 19ην το Πολυατρείον της Παραλίας Όφρυνίου.

Άγιασμός Άγροτ. Ίατρείου Παραλίας Όφρυνίου.

Έδάπτισε: την 4ην, εύγενώς προσκληθείς, εις τον Μητροπολιτικόν Ί. Ναόν Αγ. Νικολάου την θυγατέρα των Άραμπατζή Άχιλλέως και Τσιφλίδου Παρασκευής εις την οποίαν έδόθη το όνομα Άθηνά.

Προέστη: την 20ην της Νεκρωσίμου ακολουθίας της Κύρκου Ευαγγελίας αδελφής του Πρωτ. Θεο-

λόγου Μαστορή εις τον Ί. Ναόν Αγ. Άθανασίου Αύλης.

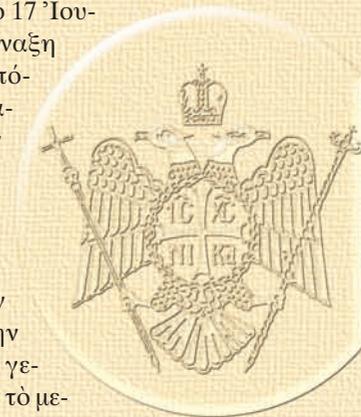
Έκπροσωπήθηκε: υπό του Γενικού Άρχιερατικού Έπιτρόπου Πρωτ. Άθανασίου Παπαδάκη εις τάς πανηγύρεις των Ί. Ναών Άποστ. Παύλου Έλευθ/πόλεως, Δώδεκα Άποστόλων Άγίου Άνδρέου, και την 26ην εις την τακτικήν Γενικήν Συνέλευσιν των Μελών του Κέντρου Πρόληψης και Καταπολέμησης Ναρκωτικών εις την Νομαρχίαν Καβάλας.

Τοπικές Έκκλησιαστικές ειδήσεις.

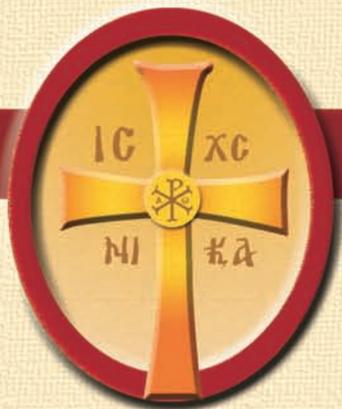
Ίερατική Σύναξη

Πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 17 Ίουνίου έ. έ. ή τελευταία Ίερατική Σύναξη των έφημεριών της Ίεράς Μητροπόλεώς μας εις την Ίεράν Μονήν Παναγίας Παγγαιωτίσσης, υπό την προεδρίαν του Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Χρυσοστόμου.

Μετά την καθιερωμένη προσευχή ο Σεβ. έκαμε άνακεφαλαίωση των θεμάτων, που άναπτύχθηκαν στις Ίερατικές Συνάξεις κατά την Κατηχητική περίοδο 2005 - 2006 με γενικό θέμα: «ό λόγος του Θεού». Με το μεστό λόγο του συμπλήρωσε τίς εισηγήσεις, έδωσε τίς Πατρικές και πολύτιμες συμβουλές του και συνεχάρη από καρδίας τους έκλεκτους εισηγητές και ιδιαίτερος έτόνισε την άνάγκη της Μελέτης του λόγου του Θεού σε μία έποχή που όλα βρίσκο-

Ίερατική Σύναξη στην Ί. Μ. Παγγαιωτίσσης.

χθηκαν να φιλοξενήσουν την τελευταίαν μας σύναξιν και να προσφέρουν την διακονίαν τους εις όλους μας.

Σεβασμιώτατε,

Ζοῦμε μέσα σὲ ἓνα κόσμον ποὺ ὅλα γκρεμίζονται, ὅλα ἰσοπεδώνονται, ὅλα τίθενται ὑπὸ ἀμφιβολίαν καὶ αἴρεσιν. Ἐπιβάλλεται τοῦλάχιστον ἔμεῖς οἱ Κληρικοί, παρὰ τὶς ἀδυναμίες μας, νὰ σταθοῦμε ὄρθιοι στὸν τυφῶνα αὐτό, ὄρθιοι μὲ τὸ λόγο μας, μὲ τὴν ζωὴ μας, μὲ τὸ παράδειγμά μας, μὲ τὴν ἀγάπην μας, στὸν τόσο ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, δοκιμαζόμενο λαὸ μας.

Εὐχόμεθα ταπεινῶς, ὁ Καλὸς Θεὸς νὰ εὐλογεῖ τὸν ἀγῶνα σας γιὰ νὰ καθοδηγεῖτε καὶ στηρίζετε ὅλους μας εἰς τὸ ἔργον αὐτό, τὸ θεάρεστον καὶ σωτήριον, ποὺ ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐνεπιστεύθη.

Προσφώνηση π. Ἀθαν. Παπαδάκη
Γεν. Ἀρχ. Ἐπιτρόπου

νται ὑπὸ ἀμφισβήτησιν.

Ἡ Ἱερὰ αὐτὴ Σύναξις ἔληξε μὲ γεῦμα ἀγάπης εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὶς εὐχαριστίες τοῦ Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Πρωτ. Ἀθανασίου Παπαδάκη, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων εἶπε:

Σεβασμιώτατε,

Ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν μου Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας θὰ ἤθελα, εἰλικρινῶς, ἀπὸ τὰ δάθη τῆς καρδιάς μου νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω.

Πρῶτον μὲν, διὰ τὴν πνευματικὴν Τράπεζαν, ποὺ ἡ ἀγάπη σας καὶ τὸ ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον σας διὰ τὸν πνευματικὸν μας καταρτισμὸν, παρέθεσε, καθ' ὅλην τὴν Κατηχητικὴν καὶ Πνευματικὴν περιόδον, ποὺ μας πέρασε:

Μὲ τὶς πατρικῆς σας νουθεσίες,

Μὲ τὰ ἐμπνευσμένα κηρύγματά σας, τὰ προφορικὰ καὶ γραπτά,

Μὲ τὶς ἐπὶκαιρὲς ἐγκυκλίους σας,

Μὲ τὴν ἐπιστράτευση ὄλων μας, διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας, ποὺ ἡ κυκλοφορία του εἶχε μεγάλη ἀπήχηση καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ἐκτὸς αὐτῆς...

Δεύτερον δέ, νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω καὶ διὰ τὴν ὑλικὴν τράπεζαν ποὺ μας παραθέσατε σήμερον προσφέροντας πλούσια τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης σας.

Εὐχαριστίες πολλὰς καὶ εἰς τὴν Γερόντισσα Μαριάμ καὶ τὴν ἀδελφὴ Δωροθέα, ποὺ μετὰ χαρᾶς δέ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΝΟΡΙΩΝ

Ἐνορία Νικησιάνης

Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ σημείωσε ἡ ἑορτὴ λήξεως τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ τῶν Ἀγιογραφικῶν κύκλων κυριῶν, ἡ ὁποία διοργανώνεται κάθε χρόνον μὲ τὸ ἀμέριστο ἐνδιαφέρον τοῦ ἀκούραστου ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης, π. Αὐγουστίνου Μαστέλλου.

Στὴν ἐκδήλωση ποὺ ἔγινε στὴν αἴθουσα «Ὁρφέας» τοῦ Δήμου Παγγαίου, παρευρέθησαν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Σεβασμιωτάτου π. Ἀθανάσιος Παπαδάκης, ὁ Δήμαρχος κ. Παράσχος Σιμούδης καὶ πλῆθος κόσμος.

Τὰ παιδιά τῶν τμημάτων Γυμνασίου καὶ Λυκείου, παρουσίασαν τὸ θεατρικὸ ἔργο «Χωριό μου ὄμορφο» καὶ μᾶς μετέδωσαν μ' ἓνα εὐχάριστο τρόπο τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς κοινωνίας μας: τὰ χωριά ἀδειάζουν ἀπὸ κόσμον καὶ γεμίζουν ἀσφυκτικὰ οἱ πόλεις. Ὁ καθένας κλείνεται στὸ «κλουβί» του –τὸ διαμέρισμα– καὶ ὁ ἐγωισμὸς τὸν ἀπομονώνει τόσο πολὺ στὸν ἑαυτό του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσει τὴν ἐπικοινωνία του μὲ τὸ συνάνθρωπον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπικοινωνία του μὲ τὸ Θεόν.

Τὰ παιδιά τῶν τμημάτων τοῦ Δημοτικοῦ, μὲ τὴν χαριτωμένη ἐμφάνισή τους στὸ θεατρικὸ «Νότες ἐλπίδας», μᾶς ἔδωσαν μηνύματα χαρᾶς καὶ ἐλπίδας.

Ἡ ἐκδήλωση τελείωσε μὲ ζωντανὰ χριστιανικά τραγούδια.

Ἑνορία Ἁγίου Γεωργίου Ἐλαιοχωρίου

Προσκυνηματική ἐκδρομή πραγματοποιήσε ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἐλαιοχωρίου τὴν 11ην καὶ 12ην Μαΐου ἐ.ἔ. εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ὁ-

σίου Ἀγάθωνος, ὅπου φυλάσσεται τὸ σκήνος τοῦ γέροντος Βησσαρίωνος. Οἱ προσκυνητὲς παρακολούθησαν τὴν Θ. Λειτουργίαν, προσκύνησαν τὸ σκήνος καὶ τὸν τάφον τοῦ Γέροντος, θαυμάζοντες διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸ μεγαλεῖον τῆς πίστεώς μας καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Ἅγιο Θεὸ διὰ τὰ σημεῖα τῆς ἀγάπης του.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπισκέφθηκαν ἐπίσης τὴν Ἱ. Μονὴν Δαμάστας καὶ τὶς Ἱερὰς Μονές Κάτω καὶ Ἄνω Ξε-νιάς, ἐπιστρέφοντες ἐνισχυμένοι καὶ ἀνανεωμένοι πνευματικῶς.

Ἑνορία Ν. Ἡρακλείτσας

Προσκυνηματικό ὁδοιπορικό στὴν Ἱερή Νήσο Λέσβο

Τὴν 19ην μηνὸς Ἰουνίου ἡ Ἑνορία Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἡρακλείτσας, διοργάνωσε προσκυνηματική ἐκδρομὴ στὴν Μυτιλήνη. Ὁ φιλόθεος

ὄμιλος τῶν πενήντα προσκυνητῶν μαζί με τὸν Ἀρχιμανδρίτη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κ. Θωμά Ἀνδρέου, Προϊστάμενο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπεσκέφθη τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης, τὸ Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ στό Μανταμάδο, τὴν Ἱ. Μ. Λειμώνος, καὶ ἄλλα Προσκυνημὰ τῆς Ἁγιοτόκου Νήσου.

Ξεχωριστή παρουσία, τιμὴ, ἰδιαιτέρα εὐλογία καὶ χαρὰ, ἡ συνάντησή μας με τὸν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας Μητροπολίτη Ἐλευθερουπόλεως κ.κ. Χρυσόστομο στό Ἱ. Π. Παναγίας Ἀγιάσου ὅπου μᾶς μίλησε καταλλήλως γιὰ τὴν Μεγαλόχαρη τῆς Ἀγιάσου. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας (22-6)

μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας, παραβρεθήκαμε στὸν ὑπαίθριον πανηγυρικό ἐσπερινὸ στὴν Μυτιλήνη, ὃ ὁποῖος τελέσθηκε στό Ἀρχαῖο Μαρτύριο, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κ.κ. Παύλου καὶ συγχοροστατούντων, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ.κ. Χρυσόστομου καὶ τοῦ οἰκείου Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ.κ. Ἰακώβου.

Ἑνορία Χρυσοκάστρου

Μετὰ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας μας, τὸ Σάββατο 15 Ἰουλίου 2006 ἡ ἐνορία μας, Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Χρυσοκάστρου, διοργάνωσε προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ εἰς τὰ μοναστήρια τοῦ Πηλίου Ὁρους καὶ εἰς τὸν Βόλον. Δεχθήκαμε πλουσι-πάροχα, ὅλοι οἱ προσκυνητὲς, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν φιλοξενία εἰδικὰ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πηλίου, ὅπου ἡ ἴδια ἡ Γερόντισσα Νικοδήμη Μοναχὴ, μᾶς ὑποδέχθηκε ταπεινά εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποδεικνύοντας ἔμπρακτα ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ τῶν Μοναχῶν εἶναι ἡ ταπεινὴ ἔξω. Ἐδῶ ὁμως δὲν σταμάτησε ἡ ἐντύπωσή μας, ἀλλὰ ὀλοκληρώθηκε μετὰ τὴν συνάντησή τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμ. Ἀντωνίου Ζούπη. Ὁμοθυμαδόν, ἀδελφότητα

καὶ προσκυνητὲς, ἀναπέμψαμε δέση εἰς τοὺς Παμμεγίστους Ταξιάρχους. Πλημμύρησαν οἱ καρδιές μας ἀπὸ προσευχῆ, ἀπὸ μελωδικὴ ψαλμωδία ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς πνευματικὲς νοουθεσίες τοῦ Γέροντος π. Ἀντωνίου, ὃ ὁποῖος μετὰ πόνο ψυχῆς φρόντισε νὰ δυναμώσει τὶς ψυχές μας ὥστε νὰ ἀντιμετωπίζουν τὶς τρικυμίες τοῦ βίου μετὰ πίστη Θεοῦ καὶ καρτερία. Τώρα, ἡ ἀνάμνηση τῆς ἐκδρομῆς, γίνεται εὐλαβικὸ κεράκι πρὸς τὸν Τριαιδικὸ Θεὸ εἰς μνημόσυνο τῆς ἀγάπης ἀλλὰ καὶ τῶν εὐεργεσιῶν πού δεχθήκαμε. Εὐχαριστοῦμε π. Ἀντώνιε. Εὐχαριστοῦμε Γερόντισσα Νικοδήμη.

